

Grotesc ~ O gothic Epic

de GE Graven

Capitolul VII

Aerul proaspăt al nopții tăcea, cu excepția țipătului stins al unei bufnițe îndepărtate. Stele iluminau curtea întunecată a abației, iar licărirea slabă a câtorva lămpi cu ulei strălucea de la ferestrele dormitoarelor, pe două etaje. De cealaltă parte a curții, un rând de vitralii strălucea și el, dar puternic – catedrala era plină de viață.

În interiorul bisericii strălucitoare, înălțându-se sus deasupra capului, o frescă complexă, pătată de funingine, împodobește tavanul boltit. Pictura se întindea peste aproape toate zonele superioare ale catedralei. Sub ea, două rânduri de stâlpi masivi de piatră se aliniază lângă pereții exteriori și se întindeau pe toată lungimea aripii principale. Împreună, susțineau contraforturi care se înălțau spre cer și dispăreau în tavan. Același design robust exista în toate cele patru aripi ale catedralei și, acolo unde aripile se uneau - în spațiul deschis și comun al lor - se afla un altar ridicat, acoperit cu glugă. Tapiserii și draperii atârinate împodobeau baldachinul sculptat din lemn al altarului, iar piesa sacră centrală se afla deasupra unei lespezi solide de piatră care ocupa centrul podelei. De o parte și de alta a lespezii altarului, zăceau frângerii groase de piele legate de bucle de fier închise care ieșeau din fundația de piatră.

Cardinalul Blasi stătea în fața altarului ridicat, cu o pereche de candelabre înalte de podea care aruncau o lumină pâlpâitoare peste umerii săi. Complet absorbit de textul unui teanc de pagini fragile pe care acum le răsfoia, mormăia pentru sine. Ochii i se umpleau de urme

peste pasaje latine din Traducerile Naramsin, cu care a fugit ulterior din arhivele Apocrifelor . În apropiere, călugării Clodius și Greville așteptau în liniște comenzile. În afară de cei trei și de călugărul Grate, care se ocupa să lege ultima dintre câteva frânghii lungi de piele de cele opt inele metalice ale plăcii altarului, catedrala stătea goală.

În cele din urmă, călugărul Grate se apropie de Blasi. „Legăturile sunt bine strânse, stare; de la cea mai lungă la cea mai scurtă - de la exterior la interior.”

Blasi și-a desprins pentru scurt timp privirea de pe paginile uzate. „Ce înseamnă asta?”

Greville a pășit înainte, încercând să explice afirmația lui Grate. „De o parte și de alta a bazei de piatră a altarului sunt patru cârlige. Fiecare dintre ele necesită o frânghie atașată. Toate frânghiile trebuie să fie...”

Clodius oftă; îl întrerupse pe Greville și-i oferii lui Blasi o explicație mai concisă:

„Leapa altarului se sprijină pe două crăpături de podea. Dacă lespedeza nu este trasă uniform înapoi, se va prinde.”

Blasi a ridicat o sprânceană, dar nu a ridicat privirea de la hârtii. „Și dacă se prinde?”

Clodius a răspuns: „Ei bine, dacă se prinde, atunci legăturile trebuie rearanjate în ordine inversă - de la cea mai scurtă la cea mai lungă, cu capetele lor libere încrucișate pe cealaltă parte a altarului. Apoi, lespedeza trebuie trasă complet închisă înainte de a inversa legăturile.” din nou și redeschizând-o.”

„E dificil? Implicat?”

Clodius ridică din umeri. „Doar prea mult timp - în momentul necesar pentru a închide și redeschide groapa din podea.”

Blasi l-a informat: „Atunci te însărcinez acum cu sarcina de a te asigura că lespedeza „nu se prinde.” Clodius se înțepeni când Blasi continuă: „Și, bineînțeles, vă voi trage la răspundere pe amândoi pentru orice eșec.”

Lui Clodius i-a căzut falca și s-a uitat la Greville, care se încrunta la rânjetul subtil al lui Grate . S-a strâmbat înainte să-și dregă glasul. „Dacă îmi permiteți, Eminență, nu putem oferi nicio garanție că lespedeza nu se va prinde.”

Blasi coborî încet paginile și se întoarse spre el, cu ochii îngustați. Și atât Clodius, cât și Greville descoperiră, sub fruntea de oțel a Cardinalului , ceea ce părea a fi privirea foarte rece, spălată și hotărâtă a Diavolului însuși. Ochiul orbit al lui Blasi îi străbătea, ca și cum ar fi vrut să-i vadă pe toți deodată.

Clodius și-a întors repede privirea, în schimb, uitându-se spre altar, în timp ce îl implora pe Blasi: „Altarul nu a fost niciodată mutat. Cunoaștem doar metoda prin care „mutând-o prin vechile arhive ale abației. Să presupunem că vom reuși...”

Blasi l-a întrerupt; cuvintele lui erau presărate cu o nerăbdare crescândă: „Acum sunteți în fața mea - nu în dormitor - pentru că rămâneți în grațiile mele. Amândoi doriți să fiți noii supraveghetori ai catacumbelor, nu-i așa?”

„O, într-adevăr!” , exclamă Greville. „Și suntem cu umilință în slujba dumneavoastră.”

Clodius s-a uitat urât la Greville înainte de a răspunde: „Da; totuși, dacă vă place, al dumneavoastră.”

Eminență -"

„Atunci, vei avea grijă să nu se prindă lespede, da!”, a lătrat Blasi.
Clodius oftă, dar se conformă. — O vom face, Eminență.

Brusc, ușile duble exterioare ale aripii oratoriului s-au deschis larg în timp ce căpitanul Bourne a condus două coloane ale celor mai puternici soldați ai săi în biserică - și pe culoarul central care rânduiri lungi împărțite de scaune terasate. Pașii tobe a o sută de bocanci de marș răsunau prin oratoriul catedralei. În cele din urmă, Căpitanul le-a strigat să se oprească, iar soldații au încremenit pe poziții. Și pe măsură ce vocea lui se răspândea, răsunând prin vastele incinte ale aripilor bisericii, o nouă liniște se așternu peste catedrală.

Cardinalul Blasi și cei trei călugări ai abației l-au privit pe căpitanul Bourne apropiindu-se. Căpitanul se opri înainte să ajungă la ei, își scărpină obrazul și își puse mâinile în șolduri. Trecu o pereche de ochi verzi, iscoditori, peste catedrală, inspectând mai ales altarul cu frânghiile lui atașate. Apoi, a schimbat priviri cu fiecare dintre călugări înainte de a se întoarce spre Blasi. „Să începem?”

Blasi și-a îndreptat din nou atenția către paginile lui Naramsin și a răspuns: „Pe curând, căpitane. Totuși, există câteva detalii pertinente și destul de semnificative referitoare la altar. Călugărul Clodius vă va informa acum despre ele.”

Clodius a ascultat indicatorul și a pășit înainte. „A, da, căpitane”, a spus el. Călugărul i-a explicat lui Bourne importanța de a trage lespede altarului uniform, astfel încât să se întâmple. nu se blochează. Împreună au înconjurat altarul timp de aproape trei minute, în timp ce Clodius îl informa pe Bourne despre ce i se cerea. Călugărul a continuat: „Așadar, poziționarea oamenilor tăi este de cea mai mare importanță, deoarece vor fi opuși pentru spațiu odată ce vom începe.” Bourne a privit cele opt legături lungi care zăceau pe podea, într-un aranjament precis în coadă de rândunică, extinzându-se din lespede. „După cum știi acum”, a adăugat Clodius, „sarcina de a muta altarul este oarecum complicată - într-adevăr, mai mult decât s-ar putea deduce din simple aparențe. Cu toate acestea, am nevoie de nouăzeci și opt dintre oamenii tăi - nici mai mult, nici mai puțin. Acum, câți ai „Ești gata?”

„Destul”, a declarat Bourne.

— Într-adevăr, zise Clodius încruntându-se și ridicând o bărbie sus. — Înțeleg. Examină cu atenție cicatricea desfigurantă de pe obrazul lui Bourne .

Bourne se aplecă și șopti: „Ai grijă cu ochiul tău drept, călugăre; ca nu cumva să mă forțezi să salvez aparențele în fața oamenilor mei.” Clodius aruncă o privire peste umărul lui Bourne spre descoperă două coloane neclintite ale Gărzii Regale care se holbau la el.

— Ei bine, atunci... Călugărul pufni și se întoarse, descurajat. Să-i aranjăm... pe oamenii voștri?

— Poziționează-le cum crezi de cuviință, preote, spuse căpitanul Bourne, arătând spre soldații săi cu o mișcare lentă a mâinii întinse.

Clodius s-a uitat la cardinalul Blasi, care a aprobat doar cu o înclinare a capului.

Astfel, Clodius s-a ocupat, poziționând opt rânduri de soldați pe frânghiile de piele.

În total, patruzeci de oameni au asigurat cele două legături exterioare, douăzeci și patru au prins următoarea pereche exterioară, douăzeci au apucat-o pe următoarea cea mai interioară, iar

paisprezece au ținut legăturile cele mai interioare. Bourne și-a plasat ultimii oameni - cei cărora nu le-au fost atribuite poziții

legăturile - în afara catedralei, pentru a păzi fiecare dintre cele trei intrări ale acesteia. Toți erau

la poziție; toți erau pregătiți. Și în liniștea care a urmat și care a învăluit biserica, Clodius a

pășit în spatele celor opt rânduri de soldați, inspectând alinierea fiecărui rang în raport cu poziția altarului. În cele din urmă, s-a îndepărtat, s-a uitat la Călugărul

Grate a dat din cap de departe. Grate i-a șoptit cardinalului Blasi, care și-a ridicat

privirea din hârtii și i-a făcut semn lui Bourne cu un gest al mâinii. Ca răspuns,

Bourne s-a întors către oamenii săi și a urlat comenzi în timp ce le înconjura rândurile. „Fiecare om

„Trage! Fiecare rând se ridică ca unul singur! Toate rândurile țin ritmul împreună - o tragere

de trei ori; o pauză de trei ori!” S-a oprit în spatele lor și și-a împreunat mâinile la spate . „La

semnul meu!” Frânghiile întinse s-au încordat. „Ridicare!”

Nouăzeci și opt de soldați s-au încordat. Opt legături au scârțâit. Totuși, altarul și-a păstrat locul sacru. Blasi s-a încruntat la Clodius. Greville s-a zvârcolit.

„Ridică!” Din nou, soldații s-au sprijinit de frânghiile în timp ce zgomotul scrâșnet al șase tone de pietre alunecând răsuna prin podeaua catedralei.

„Ridică!” — și încă câțiva centimetri.

„Ridică!” — și încă mai mult.

„Ridică!” — mai mult.

„Ridică!”

Pregătit și asemenea toboșarului unei nave peste vâslașii care se împleticesc, Bourne și-a menținut ritmul.

Soldații lui erau un cor de şuierături și gemete. Și cu fiecare nouă chemare a lui Bourne,

lespedea a cedat o podea mai degrabă murdară. Pe partea opusă a altarului față de Bourne, Blasi

a văzut o gaură dreptunghiulară apărând treptat în câmpul vizual, exhalând decenii de

mucegai evacuat. În cele din urmă, cu o groapă adâncă complet expusă, o bubitură răsunătoare a răsunat prin biserică.

„E gata”, îl informă Clodius pe Blasi, „lespedea nu merge mai departe.” Blasi îi făcu semn lui Bourne în timp ce acesta se îndrepta spre groapa deschisă.

„Eliberați-vă!”, a strigat Bourne. Soldații și-au scăpat legăturile; transpirația sclipea peste brațele

sleite; mai mulți bărbați s-au prăbușit la podea, în timp ce alții s-au aplecat, gâfâind greu. Totuși,

Majoritatea bărbaților stăteau înalți, cu capetele date pe spate și gurile căscate, gâfâind

la un tavan cu îngeri pictați.

Călugării Grate și Greville căptușeau marginea exterioară murdară a găurii cu mai multe

candelabre înalte de podea. Blasi inspecta scorbura acum luminată. Cu o adâncime de patru

metri, groapa se întindea pe patru metri și jumătate. Toți cei patru pereți ai săi erau acoperiți de

o rășină neagră , care semăna cu o peliculă subțire de cenușă de cărbune depusă pe suprafața interioară a unei...

un horn de fum bine uzat. Totuși, chiar și sub mizerie, Blasi a observat o caracteristică similară gravată în centrul fiecărui perete: gravuri de cruci, fiecare cu trei cercuri concentrice care îi înconjurau inima. Totuși, ceea ce l-a captivat - ceea ce i-a accelerat inima și respirația suficient cât să-l facă să leșine - a fost ceea ce se distingea de groapa vizibil carbonizată.

O piatră dreptunghiulară, neagră și lucioasă, cu margini bine definite și colțuri ascuțite, se ridica din podeaua centrală a cavității. Părțile sticloase ale pietrei se reflectau sub lumina candelabrului - piatra părea un bloc vertical de onix bine lustruit, înalt de doi metri, lățime de un metru și adâncime de un metru. Totuși, altfel solid, monolitul avea o singură gaură impecabilă, neobstrucționată, de sesenta centimetri, care despica inima celei mai late fețe a pietrei. Complet, rând după rând de gravuri... Inscripții geometrice i-au acoperit suprafețele exterioare, inclusiv interiorul curbat al găurii sale căscate.

În mintea lui, Blasi a considerat asemănările dintre schițele apocrife și un artefact autentic, care acum stătea în fața lui. Complet captivat, se plimba prin groapă, cu o strălucire strălucitoare în singurul său ochi care lucra. Privirea lui era goală - poate chiar să dezvăluie expresia unei răsărituri treptate a unui adevăr uluitor care înăbușea orice îndoială sau neîncredere că, într-adevăr, Iadul era real, cu ușa sa înaltă de piatră în fața lui.

De departe, căpitanul Bourne l-a strigat pe Blasi: „Și ce mai ar trebui făcut?” „A, da. O vom face”, mormăi Cardinalul, aparent hipnotizat de imaginea Pietrei Porții, în timp ce amintirile fraților săi morți îi captau gândurile, accelerate de ardoare. Inima lui și a stârnit în el o dezgust intens față de regele Edward al Angliei. Și în acel moment de amintire și amărăciune, și-a amintit de vocea persistentă a spiritului lui Jean Jacques Blasi, care îi spunea: „Ascund secrete, o armă de un fel menită să -l distrugă pe regele Angliei. Trebuie să preiei controlul asupra acestei arme, Francois. Trebuie să o folosești împotriva lui.”

„Ei bine?” întrebă Bourne cu o nerăbdare crescândă.

Blasi își întrerupse extazul și lătră instrucțiuni: „Călugăr Grate, odată înăuntru, voi avea nevoie de suficientă lumină ca să văd. Și mă vei însoți.” Se întoarse către Bourne;

„Am nevoie de o frânghie și de câțiva dintre oamenii tăi ca să mă coboare peste bord.” Călugării și soldații își făceau treaba.

La scurt timp, Clodius și Greville s-au adunat lângă Blasi, care acum stătea privind peste Pagini Naramsin. Cardinalul se întoarse și i se adresă lui Clodius înainte de a - i încredința teancul de hârtii: „Știi importanța acestor pergamente. Acum, ai grijă cu ele; sunt delicate. Și NU le scăpa, deoarece le am aranjate precis.”

„Într-adevăr, Eminentă”, i le-a luat Clodius. Ochii lui flămânzi s-au rostogolit peste paginile fragile, uimit că ținea textul antic chiar în mâini.

Blasi a adăugat cu instrucțiuni: „Mi le vei da când le voi cere.”

Bourne mergea alături de un soldat care trăgea o frânghie spre groapă. Trei soldați l-au urmat. La marginea gropii, soldații au coborât frânghia peste marginea acesteia și l-au ajutat pe Blasi să coboare sub podea. În spatele lor, Călugărul Grate s-a grăbit să înainteze cu un mic candelabru cu șapte flăcări. Oprindu-se brusc, sandala lui a alunecat peste murdăria care căptușea gaura și aproape a căzut în groapă. Acolo stătea, ținând lumina și atârând peste margine, cu pumnul lui Bourne strâns ferm în spatele robei. Căpitanul l-a tras în siguranță și a șuierat peste umăr: „Pentru un preot vioi, chiar batjocorești moartea.”

În groapă, Blasi și-a pus sandalele pe podea și a eliberat legătura. Cardinalul și-a șters petele de pe partea din față a robei, dar funinginea încăpățânată a rămas. A cercetat împrejurimile întunecate înainte de a striga de jos: „Călugăr Grate! Aduceți o tortă!” Soldații l-au ajutat pe Călugăr Grate să coboare în groapă. Blasi s-a apropiat de perete și, cu o mână întinsă în sus, i-a făcut semn lui Clodius. „Pergamentele mele; dă-mi-le.”

Clodius a comparat podeaua murdară cu roba sa curată. În schimb, i-a dat teancul de hârtii lui Greville. „Dă-i-le.” Greville s-a uitat urât la Clodius și a luat hârtiile. Greville s-a întins pe piept, peste marginea găurii murdare, și i-a înmânat paginile lui Blasi. Luându-le, Blasi l-a strigat pe Clodius: „Vrei să supraveghezi catacombele Abației; totuși, sunt la fel de murdare ca groapa asta. Poate că aș putea să mă răzgândesc asupra numirii tale în cadrul lor.” Clodius și-a strâns buzele și s-a uitat în altă parte.

Odată ajunși în gaură, Călugărul Grate ridică brațul și luă candelabru din mâinile unuia dintre soldați, tresărind când mărgelile de ceară fierbinte i se rostogoleau pe partea inferioară a antebrațului. „Adu lumina!” , i-a strigat Blasi lui Grate, apropiindu-se de Piatra Porții.

În timp ce călugărul ilumina fațada lustruită a Pietrei Porții, Cardinalul inspecta numeroasele rânduri de gravuri distincte, dar indescifrabile, care nu erau nici de origine franceză, nici latină, dar aranjate într-o prezentare fluidă, ca o limbă scrisă, neștiută nici măcar de cei mai culti savanți ai vremii. De remarcat, gravurile nu erau imagini hieroglifice, ci mai degrabă figuri geometrice pe care Cardinalul Blasi le recunoscuse ulterior din colecții de texte ascunse cândva în arhiva Apocrifelor .

Blasi i-a făcut semn lui Grate să rămână unde stătea. Cardinalul s-a îndepărtat și mai mult. de fața Pietrei Porții și s-a concentrat în fața gravurilor. Direct în

În ochiul său, șirul de simboluri părea să formeze un model – rânduri de cercuri și linii care ar putea sugera o ordine a inscripțiilor ce cereau pronunția instantanee.

Totuși, la fel ca de multe ori când Blasi a studiat simbolurile identice din cărțile Apocrifelor , chiar în măsura în care a simțit că era pe punctul de a le rosti sunetul aparent, tot ce a ieșit la suprafață a fost frustrarea recurentă că nu putea. Și-a coborât privirea

la paginile din mână, întrebându-se de metoda prin care un simplu cleric al abăției pe nume Naramsin reușise să traducă astfel de inscripții criptice în latină.

Hârtiile lui Blasi fluturau, iar flacăra lui Grate pâlâia într-o adiere răcoroasă, care se revărsa brusc peste picioarele lor încălțate cu sandale. Împreună, aruncară o privire în sus și îi observă pe Clodius, Greville și Bourne holbându-se la ei. Blasi îi lasă să treacă și se îndreptă spre Piatra Porții. Și-a înclinat capul, s-a uitat prin gaură și a văzut doar peretele întunecat și îndepărtat al gropii. Și-a așezat vârful degetelor pe fața Pietrei Porții și a constatat că era neașteptat de rece. Din nou, s-a retras la distanța anterioară și s-a uitat fix la monolit, frecându-și bărbia, pierdut în gânduri.

Bourne și-a dres glasul zgomotos, ca și cum ar fi vrut să trădeze o nerăbdare crescândă. Blasi a răspuns zgomotului, fără să-l ia în seamă nici măcar cu o privire: „Nu e o distracție, căpitane. Unele acțiuni necesită delicatețe.”

Bourne a pufnit, și-a pus mâinile în șolduri și a mers cu pașii aproape de marginea găurii. „Tis „o piatră nenorocită.” mormăi el.

Abia atunci Blasi și-a întors nonșalant privirea spre Bourne și și-a mijit ochii. „O piatră? Asta ai dedus că e?”

Bourne și-a confirmat afirmația: „O piatră”.

Blasi i-a dat lui Grate teancul de pergamente și s-a apropiat de partea podelei gropii direct sub locul unde stătea Bourne și l-a strigat: „Poate mi-ai putea împrumuta pumnalul tău, fie și pentru o clipă?”

Bourne strângea strâns o lamă cu mâner de os, în teacă, care îi atârna la șold. „Și de ce?”

„Din moment ce vreau să împărtășesc cu tine ceva despre această «simplă piatră» — cum o numești atât de ușor .”

Stând la mică distanță de Căpitan, Greville s-a aplecat la urechea lui Clodius și a suierat: „Poartă o armă în Casa lui Dumnezeu!”

Bourne și-a scos lama din teacă. Cu degetul mare, a șters o pată slabă de sânge al lui Ivan de pe suprafața lustruită a acesteia. Clodius, văzând un cuțit în incinta sacră a bisericii, și-a mijit ochii și și-a încleștat maxilarul, dar nu a spus nimic. Bourne a dat din cap către Blasi. „Foarte bine”, a fost de acord el, aruncându-l în groapă. Pumnalul a căzut zgomotos pe podea lângă Cardinal. „Zgârie-ți piatra binecuvântată și arată-mi magia ei.”

Blasi clătină din cap în timp ce recupera cuțitul. „O, nu-l voi zgâria. Totuși, aș putea să-ți atrag întreaga atenție cu lama asta.” Se îndepărtă și se apropie de Piatra Porții. Apoi, se înclină ușor și aruncă cuțitul prin orificiul central.

Bourne a ascultat pumnalul cum cade din cealaltă parte a găurii. Nimic - ca și cum ar fi dispărut. A înconjurat marginea gropii, dar nu a văzut niciun cuțit pe podeaua gropii. Clodius și Greville l-au urmat, amândoi nedumeriți. În cele din urmă, Bourne l-a informat pe Blasi, „Am văzut isprăvi magice mai bune la Curtea Regală a Majestății Sale.” Acum, dacă ați vrea; „Dați-mi, vă rog, înapoi mi-lama.”

Instantaneu, o străfulgerare de lumină a scăldat tavanul catedralei în timp ce pumnalul lui Bourne s-a năpustit spre el, tăindu-i mâneca stângă a cămășii și străpungându-i vârful cizmei. Înainte de a se înfige solid în podeaua de piatră. Bourne a căzut pe spate, cu cizma încă ancorată în loc. S-a uitat la pumnal, acum înfipt între degetele de la picioare, cu mânerul acoperit de un strat subțire de gheață. Și-a inspectat mâneca ruptă pentru a vedea o linie roșie subțire care i se întindea pe antebraț. Apoi a căutat pe tavanul bisericii pentru a găsi doar pictura murală cu Îngeri și Demoni războinici și regi plângând. Cu sprâncenele ridicate și gurile căscate, Clodius și Greville se uitau la lama căzută. Blasi stătea în umbrele gropii, fără să observe ce se întâmpla în afara acesteia. El i-a răspuns lui Bourne: „Din păcate, nu poate fi returnată, căpitane. Lama nu mai există.”

Bourne a rupt pumnalul la vârf și l-a scos din cizmă, bombănind pe sub respirația lui; „Încearcă din nou și voi uita că ești cardinal.” Un soldat se repezi și întinse o mână de ajutor. Bourne a apucat-o, iar bărbatul l-a ridicat repede în picioare. Apoi, căpitanul i-a șoptit soldatului, în timp ce își puneă pumnalul tocit în teacă: „Sergent Armond, e momentul să încurajăm oamenii. Știi la ce mă aștept. Acum, vezi de asta. Grăbește-te.” Armond a tras un arc și s-a năpustit spre ușile catedralei când Bourne i-a trecut o privire iscoditoare peste tavan în timp ce striga după el: „Și adu-mi casca!” Armond s-a oprit și a făcut o altă plecăciune rapidă înainte de a se retrage în fugă.

Greville l-a informat pe Blasi: „Lama a căzut aici!”

Bourne s-a apropiat cu precauție de marginea gropii și l-a descoperit pe Blasi uitându-se la el, cu brațele încrucișate. „Încă e o piatră, căpitane?” Totuși, Bourne i-a aruncat doar o privire neliniștită. Blasi s-a întors și i-a dat instrucțiuni lui Clodius. „Asigură-te că legăturile de pe altar sunt inversate și poziționează soldații căpitanului de partea opusă a lepedei pentru a resigila groapa.” Clodius dădu din cap și se îndepărtă, dar se opri și se uită la Bourne pentru aprobare. Bourne dădu din cap și îl congedă cu un gest iritabil al mâinii. Astfel, Greville re-poziționează legăturile în timp ce Clodius realinia soldații.

În groapă, cardinalul Blasi își îndreptase între timp atenția către Piatra Porții. Și când Clodius îi poziționase pe ultimii oameni ai lui Bourne pe legăturile pe care Greville le inversase, cardinalul a recuperat Traducerile Naramsin de la Grate și i-a ordonat călugărului să țină candelabrul exact așa - suficient de sus pentru a putea citi versetele scrise fără a-l orbi și a-l împiedica să vadă toată fața Pietrei Porții. Sunetul brusc al strănutului unui soldat a răsunat prin interiorul catedralei, iar Blasi a aruncat o privire în sus către Bourne. „Cer liniște, căpitane.”

Bourne le-a ordonat oamenilor săi. „Niciun sunet!”

A urmat o tăcere tulburătoare, întreruptă doar de vocea clară și măsurată a lui Blasi, în timp ce

Începu să recite din pagini în mână. „Et erit fugerit a voce formidinis cadet in faveam et qui se explicuerit de fovea tenebitur laqueo—”

Timpul s-a întors în timp ce Blasi înconjura Piatra Porții, citind cu voce tare versurile latinești ale lui Naramsin. Călugărul Grate atârna de mânăca lui, cu candelabrul sus. În cele din urmă, Blasi s-a oprit din plimbat și s-a întors spre monolit. Apoi a recitat ultimul dintre versurile alese. „—formido et fovea et laqueus super et qui habitator es terrae.” Apoi a coborât paginile și a studiat piatra. A trecut un minut - apoi două. În cele din urmă, Blasi și Grate au ieșit să examineze fața neschimbată a statuii.

După ce trecuse deja de al treilea minut de tăcere, Bourne i-a strigat lui Blasi: „Ar trebui să ne prefacem acum că vedem o armată de fantome, Eminența Voastră? Sau oare piatra dumneavoastră va fi golită de „E magie, după trucul bufonului cu lama mea?”

Blasi ridică privirea și răspunse la rânjetul subtil al lui Bourne. „Căpitane, întreaga dumneavoastră viață nu este decât o clipă pentru această piatră.”

Bourne și-a încrucișat brațele și a răspuns batjocoritor: „Ca și viața ta, la fel, chiar și pentru un „pietricică.” Soldații au chicotit. „Liniște!” i-a certat el.

Clodius și Greville stăteau deoparte de Bourne și oamenii lui, în timp ce cei doi călugări conversau în liniște între ei.

„Trebuie să mărturisesc”, i-a șoptit Greville lui Clodius, „în toți anii mei ca Preot al Consiliului Superior și cu tot ce am citit despre înregistrările și descrierile pietrei, niciodată nu m-am putut convinge că așa ceva a existat cu adevărat sub acest altar. Eu...”

„s-a prefăcut doar că are încredere în ea. Și sunt sigur că majoritatea călugărilor din Consiliul Superior au simțit și au făcut la fel ca mine, doar de teama unei muștrări aspre.”

— Acum știm, răspunse Clodius, făcând un semn cu capul în direcția gropii.

„Dar chiar ai crezut că există — că Abația noastră proteja o astfel de piatră?”

Clodius ridică o bărbie sus. „Într-adevăr, am făcut-o.” Își drese glasul înainte de a intra;

„Totuși, am aranjat piatra astfel încât să arate diferit față de schițele din scriptorium.”

„Cum așa?” a întrebat Greville.

Clodius și-a încrucișat brațele și a meditat, mângâindu-și bărbia cu degetele înainte de a răspunde: „Ei bine, piatra părea prea perfectă în reprezentările ei. Numai Dumnezeu știe,

„dar am înțeles că pare mai comună – chiar ca o relicvă rudimentară a unei alte epoci.” A ținut un deget arătător spre Greville în timp ce privea în depărtare. „Mai mult, am văzut că seamănă cu acele pietre mari în picioare din Anglia – acele pietre antice

pietre, aranjate în cerc; dacă vă mai amintiți”

„Ah, acelea; da, mi le amintesc”, răspunse Greville, arătând din cap spre podea.

Apoi se întoarse către Clodius. „Și ce se întâmplă cu Femeia-Spectru din Piatră, cu ochii ei negri și înaintarea păcătoasă asupra bărbaților nebănuitori? Crezi că există, așa cum susțin Abatele Vonig și alții - că este Mama Grotescurilor?”

Clodius tresări, ca și cum întrebările lui Greville l-ar fi durut brusc. „Cum...”

„Ai putea să te îndoiești de ea? Nu numai că există, dar se prezintă în carne și oase; rece și palidă, dar la fel de vie ca tine sau ca mine.” Ascultă-mă, Greville - Demonul Mama Grotescurilor este cât se poate de reală.”

Greville clătină din cap; „N-am văzut nici urmă de ea în toți anii mei petrecuți la Abație. N-am visat niciodată la ea, așa cum au susținut alții.” Se întoarse către Clodius, cu sprâncenele ridicate. „Ai văzut-o?”

Clodius aproape că s-a înecat când a găfâit: „N-ai să-mi pui niciodată credința la îndoială, Greville! Ai grijă la limba ta!”

„O, nu; n-am presupus niciodată că tu... ei bine, niciodată asta”, exclamă Greville. „Mă întrebam doar dacă ai fi putut să o vezi. Iartă-mă.” Clodius dădu ochii peste cap și privi spre zonele mai întunecate ale catedralei - poate căutând spiritul pe care și-l amintea atât de perfect. Greville își dresе glasul și își îndreptă atenția către Bourne, în timp ce Căpitanul înconjură în grabă groapa.

Bourne s-a apropiat de doi soldați care îngenuncheau lângă marginea găurii; un capăt liber al unei frânghii de piele împletite se afla între ei. L-a bătut pe unul dintre ei pe umăr.

„Scoateți legătura din gaură și fixați o buclă la capătul ei – suficient de lată pentru ca cardinalul să-i încapă piciorul, atunci când va cere să fie ridicat.” Sunetul tot mai mare de pași i-a atras atenția căpitanului asupra oratoriului catedralei, unde sergentul său, Armond, și un grup de soldați se grăbeau spre el. Împreună cu o cască de rezervă, sergentul purta câte o pereche de arbalete pregătite în fiecare mână. Cei patru bărbați care îl urmau purtau o singură arbaletă. Toți erau echipați cu o arbaletă plată, o tolbă de piele cu săgeți prinse de coapse.

Când cei nouăzeci și opt de soldați, care stăteau pe legăturile altarului, i-au zărit pe sergentul Armond și mica sa companie de oameni înarmați, au bombănit între ei, dând ochii peste cap, nemulțumiți. Per total, știau ce să nu facă - abandonarea posturilor sau sfidarea ordinelor ar fi fost un act de neiertat și ireversibil. Prin urmare, tonul general al soldaților s-a schimbat, așa cum se întâmpla întotdeauna când Căpitanul găsea motive să dea dovadă de o prudență mai mare și să aplice pedepse mai aspre pentru nesupunere.

Clodius s-a apropiat de Bourne în timp ce îl certa: „Căpitane, sabia ți se poate ierta; totuși, acești oameni poartă arbalete! Aceasta este Casa lui Dumnezeu! Nu poți permite...” Bourne se întoarse și pocni din degete către Clodius și Greville, care se opriră la mijlocul pasului. „Voi doi!” Arată spre un perete îndepărtat al catedralei, spre o pereche de coloane masive de piatră. „Luați-vă locurile acolo, dincolo de stâlpii aceia și lângă zid, ca nu cumva să prindeți o săgeată rătăcită – din întâmplare, desigur.” Bourne îi privi urât.

Clodius se încruntă în timp ce analiza amenințarea voalată a Căpitanului. Cei doi călugări se îndepărtară în grabă, trecând pe lângă rândul de coloane și așezându-se sub un crucifix mare sculptat în piatră al lui Iisus, care atârna pe perete. Și acolo se aflau...

stătea în picioare, cu brațele încrucișate, meditativ.

Bourne s-a întors spre Armond și a recuperat casca de rezervă. În timp ce își puneă coiful, le-a șoptit arbaletirilor: „Știți la ce mă aștept – nicio excepție. Totuși, nicio preoților li se întâmplă rău. Și dacă vreunul dintre voi îl va răni pe Cardinal și „Dacă vei găsi pergamentele lui, atunci mă voi asigura că îți vor fi tăiate picioarele și date de mâncare câinilor.” Bourne le-a căutat ochii, iar arcașii s-au fofit; dar sergentul a rămas neclintit. Căpitanul i s-a adresat în timp ce arată spre o zonă neobstrucționată de lângă intrarea oratoriului: „Poziționați-vă oamenii acolo cu precizie.” — Da, căpitane. Armond făcu o plecăciune și se adresă oamenilor: — Urmați-mă. Bourne l-a privit pe Armond cum îi conducea pe soldați; și, într-o clipă, Căpitanul s-a gândit la tânărul și experimentatul sergent, care părea să semene cu o versiune a sinelui său ambițios de odinioară.

Totuși, cei nouăzeci și opt de soldați, aflați la legăturile altarului, i-au văzut pe Armond și singura sa echipă de arcași într-o lumină cu totul diferită. L-au privit pe sergent cum își puneă micul rang în genunchi, cu armele pregătite, și țintea direct spre ei. L-au privit cum le dădea instrucțiuni arcașilor săi, trecând cu degetul arătător peste cei nouăzeci și opt de soldați. L-au văzut arătând în direcția fiecăreia dintre cele trei intrări ale catedralei. L-au privit în timp ce se învârtea în spatele echipei sale nou poziționate și îndrepta câte o pereche de arbalete spre spatele arcașilor îngenuncheați înainte de a da din cap căpitanului Bourne. În mod similar, l-au găsit pe căpitanul lor răspunzând sergentului său de încredere cu un semn similar din cap. Totuși, cunoșteau rutina; iar cei nouăzeci și opt de oameni erau acum încurajați cu tărie să se supună fiecărei comenzi primite.

„Se mișcă!” strigă vocea lui Grate din groapă. Bourne se apropie de gaură pentru o inspecție mai bună.

În gol, Blasi se apropie de Grate, care ținea candelabrul lângă fața gravată a Pietrei Porții. În liniștea mormântală a unei clipe, călugărul șopti: „Acolo.” Grate arată spre suprafața neagră și sticloasă – spre reflexia proiectată a flăcărilor înalte și nemișcate ale candelabrului pe care îl ținea sus. „Poți vedea imaginea reflexiilor focurilor; cum se curbează?” Și, deși nicio adiere nu-l bătea, Grate tremura din cauza unui fior rece brusc care părea să umple spațiul gol al gropii. Aruncă o privire peste umăr și descoperi că pereții gropii străluceau acum complet de picături de apă, care se condensau brusc pe suprafața ei murdară. „Stai nemișcat”, a lătrat Blasi. Și-a trecut vârful degetelor peste suprafața rece a Pietrei Porții; aceasta stătea fermă – destul de solidă. Totuși, chiar și așa, imaginea proiectată a luminii focului candelabrului se legăna, ca și cum imaginea în oglindă a flăcărilor ar fi trecut prin apa unduitoare. „Într-adevăr, așa este”, a mormăit Blasi, inspectând suprafața mai atent. Apoi, s-a aplecat și s-a retras în grabă la câțiva pași distanță.

de la Piatra Porții. „Ce este asta?”

La o distanță mai sigură, Blasi și Grate au fost martori la o desfășurare nefirească a evenimentelor, pe măsură ce rând după rând de inscripții gravate pe Piatra Porții dispăreau. De la dreapta la stânga și de sus în jos, rând după rând de simboluri inscripționate păreau să se spele, lăsând în loc doar o suprafață netedă de piatră sclipitoare și maronie. Și după ce fiecare inscripție dispăruse din vedere - când toate fețele Pietrei Porții cădeau netede ca sticla neagră, foi târătoare de cristale de gheață iridescente s-au răspândit pentru a învălui... statuia acum înghețată. Frigul persistent din aer s-a transformat brusc într-un frig amar pe măsură ce Preoții au observat o ceață în respirația fiecăruia. Brusc, s-au retras la peretele gropii și au privit cum suprafețele odinioară rigide ale Pietrei Porții încep să se ridice și să se rostogolească, umflându-se și contractându-se, ca și cum întregul bloc acoperit de gheață ar fi respirat în multe locuri ca odinioară. Un zgomot profund, un bubuit, a însoțit o vibrație care creștea constant sub sandalele lor, iar cei doi au schimbat pentru scurt timp expresii roșii și trase înainte de a căuta pe podeaua tremurândă.

În afara gropii, lângă zidul îndepărtat al catedralei, Călugărul Clodius stătea lângă unul dintre mulții coloane masive; și cu brațele încrucișate și o atitudine intelectuală, s-a plâns în secret Călugărului Greville. „În intimitatea biroului starețului, Cardinalul ne-a ales personal pe tine și pe mine să-l ajutăm. Chiar în acest moment, ar trebui să fim în acel moment „groapă, cu Eminența Sa.” Clodius clătină din cap. „Dacă e să spun adevărul, aș fi acolo jos, în locul Călugărului Grate; sunt mult mai versat în materie de piatră decât el!” Pufni. „Totuși, stăm aici, lipiți de zid, departe de orice se întâmplă, ca o pereche de băieți scunzi.” Se crispă de dezgust aparent. „Iar Căpitanul ăla îmi pune răbdarea la încercare ca nimeni altul.” Clodius oftă și își sprijini umărul de coloană. „Ascultă-mă acum, Greville; dacă n-aș fi atât de atent și grijuliu...”

Clodius și-a încleștat maxilarul și s-a uitat la coloana de care se sprijinea. A așezat ușor cu mâna pe el - apoi ambele mâini - apoi urechea - și, cu capul lipit de el, a remarcat: „Greville; pune-ți mâna pe acest stâlp, Greville?” Clodius s-a uitat peste umăr și l-a descoperit pe Greville stând mult mai departe de el decât își imaginase inițial. Greville se sprijinea de peretele bisericii cu o mână ridicată și atingând ușor baza crucifixului montat pe perete.

„Grăbește-te!” Clodius îi făcu semn lui Greville.

Totuși, Greville nu se desprinse de zid. „Se mișcă!” , strigă el, coborându-și brațul și arătând spre sculptură. Clodius părăsi stâlpul și se apropie de el. Greville își întinse urechea în direcția crucifixului, făcându-i semn lui Clodius să asculte mai atent. „Auziți cum tremură!” Clodius se aplecă, își înclină capul și auzi un ciocănit slab și rapid al statuii care vibra de pietrele zidului.

„Și stâlpul tremură”, răspunse Clodius, privind peste umăr la coloana pe care tocmai o părăsise. Imediat, ambii preoți aruncă o privire inspectoare asupra

podea.

Greville vorbi. „Zidul... stâlpul... acum podeaua ... poate că toată biserica tremură?”

Clodius și-a ridicat privirea spre fresca tavanului . Sub o sprânceană încruntată, a comentat : „Nu e bine... pentru pictura murală.”

Clodius examinează pictura întinsă și ridicată în sus. În centrul ei, sus deasupra altarului catedralei, zăceau portretele complete a trei regi, înconjurată de un inel de flăcări albastrui. Mai în afara cercului și înconjurându-l complet, se aflau imagini ale unor îngeri războinici cu săbii, scuturi, platoșe și căști. Asemenea unei armate aeriene, acești îngeri păreau să-i apere pe cei trei regi de o adunare de demoni înaripați, toți posedând trăsături grotești similare cu cele ale diferitelor statui de piatră care căptușeau terasele superioare ale acoperișului exterior al catedralei.

Greville i-a șoptit lui Clodius: „Te rog, spune-mi; ce se va întâmpla dacă nu este omul pe care pretinde că este - dacă, dimpotrivă, este aliat cu Răul?”

Clodius tresări și se întoarse încet. — Și la cine te referi?

„Cardinalul”, exclamă Greville. „Dar dacă intenționează mai mult decât să invoce Spirite împotriva englezilor? Dacă e Diavolul însuși și a venit la Abație doar ca să deschidă piatra?”

Clodius se dădu înapoi. „Ți-ai pierdut echilibrul? Vorbești erezie! Pentru numele lui Dumnezeu, e un cardinal de Avignon!”

Greville a continuat: „Și eu sunt un călugăr al Consiliului Inferior, totuși nu sunt familiarizat cu pasajele pe care le-a recitat. Vă le amintiți?”

Clodius s-a aplecat în fața lui Greville și l-a certat. „Nu e doar un călugăr din Consiliu, ci un cardinal din Consiliu – cu traduceri complete ale pietrei chiar în mână! N-ar fi el mult mai versat decât oricare dintre noi în ceea ce privește Piatra Porții? „Totuși”, îl insistă Greville, „cuști vreunul dintre pasajele pe care le -a recitat?”

Clodius l-a apucat de braț și i-a mârâit la ureche despre cauza vibrației din podeaua catedralei – era rezultatul galopului cailor în afara bisericii. Apoi l-a eliberat pe Greville și l-a amenințat. „Nu-mi pune răbdarea la încercare! Nu voi mai auzi acuzațiile tale eretice la adresa noului nostru stareț. Acum, adună-ți mințile , altfel ne vei costa pe amândoi locurile noastre de drept ca supraveghetori ai catacombelor!”

Greville l-a concediat pe Clodius cu un oftat iritabil înainte să-și întoarcă privirea. Călugărul muștră și-a încrucișat brațele și s-a uitat urât la soldații de la legăturile altarului, care acum se uitau în jos la podeaua tremurândă. Unii dintre ei au șoptit cu îngrijorare exprimată, iar toate rândurile au tremurat ușor din cauza soldaților care se agitau.

Bourne stătea cu trei soldați aproape de marginea gropii și arunca o privire severă asupra rândurilor sale nervoase înainte de a le striga: „Liniștiți-vă! Liniștiți-vă limbile, altfel

„Următorul om va face o pasiune frumoasă stâlpului meu de biciuire!” Se întoarse. „Armond, fii pregătit; armele întinse!” Se răsuci înapoi. „Toți să vă concentrați asupra mea - nu unii pe alții; nu asupra podelei; nu asupra preoților - doar asupra mea!” Aproape o sută de soldați încremeniră, ca niște statui echilibrate, cu ochii ațintiți asupra Căpitanului. Singura mișcare evidentă, la momentul respectiv, se produse direct sub cizmele lui Bourne, pe podeaua gropii.

În gaură, cardinalul Blasi s-a retras la perete și a căutat pe bâjbâite o frânghie atârnată, dar a găsit doar o suprafață alunecoasă și rece, care acum era acoperită de condens. Călugărul Grate a trecut candelabru peste luciul strălucitor al peretelui în timp ce căuta legătura. Instantaneu, flăcările candelabrului său s-au îndepărtat de perete și în direcția Pietrei Porții. Grate și-a ridicat capul, a căutat marginile superioare ale găurii și a descoperit că, la fel ca lumina pe care o ținea în mână, toate flăcările lumânărilor din Candelabrele de pe podea din jur erau, de asemenea, înclinate spre centrul gropii. „Căpitane! Legătura!” strigă Blasi, ștergându-și o mână de murdărie neagră pe robă și plângându-se în șoaptă. Apoi aruncă o privire rapidă peste umăr, la Piatra Porții umflată. „Acum, dacă vreți!” Un soldat a coborât în grabă frânghia în timp ce Bourne i-a dat instrucțiuni lui Blasi: „Bagă-ți piciorul în bucla frânghiei.” Blasi a apucat frânghia, când...

„Phss!” Sunetul brusc al unei rafale asurzitoare de aer a adus un șuierat neobosit care semăna cu ruperea unei guri vulcanice. Cei doi preoți s-au aruncat în jos de perete. Candelabru lui Grate a lovit podeaua gropii și flacăra sa s-a stins. Blasi a pierdut traducerile lui Naramsin; teancul de pagini s-a împrăștiat. Brusc, s-a cățărât pe podea, chiar și în genunchi, pentru a recupera paginile căzute; totuși, ținând un ochi atent asupra Pietrei Porții și a găurii din centrul ei, care acum se umplea singură cu o ceață neagră și învăluită în valuri. Întunericul involburat se înălța și fumea înainte de a se revărsa din Piatra Porții ca un nor dens. Blasi apucă ultima pagină rătăcită și se repezi spre peretele când ceața densă s-a strecurat peste podeaua gropii și i-a ascuns picioarele în întunericul ei absolut. Părea că întreaga podea a gropii dispăruse, complet consumată de cele mai întunecate umbre.

Blasi a apucat frânghia în timp ce foi de gheață, întunecate de funingine, alunecau pe perete. A ridicat sandala și se lupta cu bucla de la capătul frânghiei, căutând frenetic un punct de sprijin. Ceața neagră se ridica la nivelul șoldurilor sale. „Trage - Doamne! Ridică-mă afară!” Și -a îndesat paginile Naramsin în dinți și a strâns frânghia. Grate a țipat în timp ce pășea cu greu prin norul caustic. „Arde! E foc!” Vocea lui Bourne porunci de sus: „Voi doi - trageți de frânghie! Voi - aduceți pe altul! Mișcați-vă!”

„Acum!” a țipat Blasi printre dinți. Soldații au început să-l scoată din groapă chiar în timp ce bășici de sânge îi apăreau pe picioare. Grate a sărit peste Blasi și...

O smucitură instantanee de greutate suplimentară l-a trimis pe unul dintre cei doi soldați cu capul înainte în groapă, țipând și străpungând ceața cu un zgomot dezgustător. Soldatul rămas a țipat când legătura care aluneca rapid i-a părjolit interiorul mâinilor. Împreună, preoții s-au alunecat înapoi în norul înalt până la brâu.

„Fi blestemat, Cardinale!”, a țipat Bourne în timp ce apuca legătura pentru a-și înlocui soldatul căzut. A chemat alți șase oameni. „Pe legătura asta! Acum!” Picioarele se grăbeau iar frânghia s-a încordat în același moment în care Blasi l-a împins pe Grate departe de el. Preotul se împiedică înapoi și dispăru sub ceața care se înăbuși. Singur, pe frânghie, Blasi alunecă pe peretele gropii. Soldații îl traseră în siguranță chiar în timp ce aruncau o a doua frânghie în groapă. Blasi se rostogoli pe spate și se agăță de coapse. Pete întunecate se prelingeau prin părțile călcate ale hainelor sale. Înțepeni de durere și gâfâia, cu paginile încă în dinții încleștați. Un soldat îngenunche peste el și întinse mâna spre tivul robei sale.

„Nu ... nu mă atinge!”, a strigat Blasi, strâmbându-se.

Clodius a strigat de departe: „Ce s-a întâmplat cu tine, căpitane? Scoate-l pe călugărul Grate de acolo! O să moară!”

Bourne s-a întors și i-a urlat lui Armond, orice , în timp ce arăta spre Clodius, „Dacă omul acela mișcare sau vorbă are, să-l lase baltă!”

Încă în groapă, Grate se ridică în picioare. Se împiedica, bâjbâind, tușind și orbit de ceața corozivă care acum îi urca uniform până la piept.

Bourne a urlat: „Nenorociți! Nu poate vedea! Aduceți frânghia aia mai aproape de... dați- mi-o!” A smuls frânghia din mâinile soldaților săi, a înconjurat marginea gropii și a aruncat-o în gaură în timp ce îl striga pe Grate. „Încoace; da: mergeți spre frânghie; da; continuați să veniți; sunt aici!”

Grate găsi frânghia și se agăță de ea, încă înecându-se cu ceața arzătoare.

„Trageți!” , a strigat Bourne către șirul de bărbați din spatele lui. Toți s-au rezemat de spate.

frânghie și Grate a alunecat pe peretele gropii. Abia la jumătatea drumului spre siguranță, pielea lui Grate s-a jupuit de pe brațe, lipindu-se de peretele gropii ca un șervețel ud. Carnea i s-a rostogolit din mâinile încleștate pumnii și a alunecat pe frânghie, rostogolindu-se înapoi în ceață. Bourne a văzut capătul frânghiei, fără buclă, și a lătrat: „Adu-mi și cealaltă sfoară!”

Încă o dată, Grate sări în picioare, doar cu bărbia deasupra ceții. Totuși, la fel ca pielea de pe brațe, acum dispărută, carnea urechilor îi lipsea - complet dizolvată . Acum surd și orb, alerga frenetic în jurul gropii, brațele sale măturând pereții în căutarea unei frânghii. Căzu. Din nou, se ridică. Bourne se pregăti să arunce cealaltă frânghie, dar se opri. Nu strigă după preot; nu putea. Nici măcar nu recunoștea globul roșu în mișcare ca fiind capul unui om . Totuși, Grate țipă îngrozit, tonul vocii sale fiind acum îngrozitor de schimbat de ceața înțepătoare. Și dacă vreodată a existat o succesiune de țipete care ar putea fi întipărite în memoria de durată chiar și a soldaților experimentați...

Din punctul lor de observație, cei nouăzeci și doi de soldați de la legăturile altarului nu au putut vedea îngrozitorul eveniment care se desfășura pe podeaua gropii; nu au putut decât să stea în picioare și să asculte rugămințile tulburătoare ale preotului disperat, ale cărui strigăte erau cele ale unui om ars de viu. Ochii soldaților lăcrimau; inimile băteau cu putere; respirația se accelera. Chiar și așa, au rămas neclintiți, așteptând orice ordin care le-ar fi putut veni.

Ultimele țipete ale lui Grate s-au stins și s-au transformat în niște gălgâieli înainte ca ceața care se înălța să-l cucerească în sfârșit. Bourne s-a îndreptat rapid spre Blasi, care acum zăcea întins... pe o parte, zvârcolindu-se de durere în timp ce răsfoia paginile, căutând ordine în versurile lor. Bourne s-a aplecat și a mârâit la el: „Un om tocmai s-a topit ca o lumânare în acel loc.” „blestemat — orice ai invocat!” Bourne se aplecă mai aproape de Blasi. „Aceasta este armata ta binecuvântată de Fantome — o ceață neagră? Ascultă-mă bine, Cardinale; am pierdut un om din mâna ta și nu voi mai pierde altul! Te vei ridica de aici și vei repara ce ai făcut, altfel îi voi pune pe oamenii mei să tragă lespede peste gaură.” Se întoarse către cei șase oameni pe care îi chemase din legături și le ordonă să se întoarcă la pozițiile lor anterioare.

„Nu poți face asta!” protestă Blasi, gâfâind. „Trebuie să recit pasajele corecte ca să închid piatra. Totuși, nu o putem închide până când Spiritele nu ies la iveală și nu le invoc împotriva englezilor de la Crecy!”

„Atunci fă-o acum! Recită versetele! Trimite-le și eu voi pune lespede peste ele!”

„Nu există Spirite de invocat. Dă -le - dă -le mai mult timp. Ceața nu este ele!”

„Cum poți fi sigur? Ai văzut vreodată o fantomă?”

„Nu! Totuși, am văzut multe cețuri!”

„Și am văzut și am auzit destule!”, a strigat Bourne. „Intenționez să trag lespede închisă - cu versuri sau nu!”

„Ascultă-mă, Bourne”, a urlat Blasi de durere. „Tragerea lepedei peste groapă nu va închide piatra. Chiar dacă acoperi piatra - sub lespede, va rămâne deschisă. Doar versurile potrivite o vor închide!”

„Ori găsești tu versurile alea ale tale, ori eu voi deveni versul care va închide nenorocita aia de lespede!”

„NU trebuie! Nu poți grăbi piatra... sau pe mine! Pentru numele lui Dumnezeu, căpitane, uită-te la mine! Abia îmi pot trage respirația de durere!” Se întoarse la pagini, amestecându-le cu degete tremurânde în timp ce le citea. „Încă o clipă, te implor...” , gemu el, cu lacrimile curgându-i pe obraji și fiind aproape înnebunit de la arsura din picioare.

„N-am niciun moment la dispoziție, Cardinale! Ceața se ridică chiar acum! Când se va revărsa din gaură, atunci voi fi pierdut șansa de a închide lespede. Oamenii mei sunt la locul lor și momentul este al meu. Acum, fie tu...”

„Uf!” Bourne se întoarse spre o rafală bruscă de aer, care venea din groapă.

„Mențineți pozițiile!”, le-a strigat el oamenilor săi. Căpitanul a inspectat gaura slab luminată, cu toate flăcările candelaburilor de pe podeaua din jur stinse. O briză înghețată emana din scobitură. Pe capota altarului, tapiserii fluturau într-un vânt continuu.

„Nu! Prindeți-i!” a țipat Blasi, căutând cu mâna pe jos paginile împrăștiate care fluturau pe podea. Totuși, câteva dintre hârtii au căzut prinse într-un curent de vânt, doar pentru a fi trase în groapă. S-a rostogolit în sus, apăsând la piept o grămadă ciufulită de pagini. „Căpitane, cum vă așteptați să... acest vânt... nu pot să...” Bourne l-a întrerupt, strigându-l înapoi de peste umăr: „Dacă eșuezi, te voi pune la dispoziție.” „Ești arestat — și te vei întoarce cu mine la Paris și-i vei spune Majestății Sale, Regelui, despre această urâciune pe care Biserica a păstrat-o în secret.”

Blasi gemu în timp ce se ridica clătinându-se în picioare. Se îndepărtă împleticindu-se de groapă, strâmbându-se în timp ce căra paginile departe de gaura bătută de vânt.

Bourne a strigat în timp ce se apropia de groapă: „Gărzi la uși; voi veți fi purtătorii mei de tortură! Eliberați-vă de posturi și aduceți înlocuitori din curte - șapte oameni înarmați pentru a securiza exteriorul fiecăreia dintre ușile pe care le păziți acum. Informați-i că orice om care încearcă să intre în biserică trebuie ucis! Acum, plecați!” Imediat, gărzile s-au grăbit și trei uși ale catedralei s-au trântit. Bourne s-a uitat peste umăr. „Armond, fii cu ochii pe tot ce mișcă!” S-a întors. „Oameni la frâu; fiți gata să trageți ca una singură - la semnalul meu!” Apoi, cu pumnalul rupt scos, Bourne s-a apropiat cu grijă de gaură.

De cealaltă parte a catedralei, Greville și-a șters lacrimile de pe obraji, a tras adânc aer în piept, a ridicat privirea de la podea și s-a întors către Clodius, întrebându-l furios: „Acum că Friar Grate e mort, crezi că podeaua mai tremură din cauza cailor care galopă în afara bisericii?”

Clodius și-a mijit ochii spre el înainte să-și încrucișeze brațele și să-și sprijine umărul de coloană. „Ai grijă la limba ta, Greville. Dacă nu mi-aș fi permis un glonț în spate, n-aș fi putut face nimic să-l salvez pe Grate. Și tu de ce n-ai făcut nimic?” Clodius s-a scuturat. capul și a continuat: „În plus, n-am insistat niciodată să coboare în groapa aceea.” Alegerea era a lui, numai a lui – și a făcut-o doar în încercarea de a intra în grațiile Cardinalului. Acum, stăpânește-ți smiorcăitul și coboară vocea, ca nu cumva să ne împușcăm amândoi! Clodius tuși și își îndreptă atenția spre groapă. Între ei s-a lăsat un moment de tăcere.

În cele din urmă, Greville șopti: „Se întâmplă ceva în groapă. Toate flăcările candelabrelor s-au stins. Și simt o adiere constantă.” Se uită direct la Clodius. „Ar trebui să ne strecurăm afară din biserică, cât timp gărzile nu sunt la uși, iar căpitanul este cu spatele la noi.”

„Vezi, acolo?” Clodius arată discret peste catedrală, tușind din nou. „Nici măcar până la uși nu vom ajunge.”

Greville se uită peste umărul lui Clodius și-l zări pe Armond holbându-se fix la ei. Greville i-a șoptit lui Clodius: „Totuși, nu ne va supraveghea la nesfârșit. Poate ne vom așeza pe podea și el s-ar putea întoarce?”

Clodius a cedat în fața unei noi tusei persistente. Cu coada ochiului, Greville a studiat fațada nesupravegheată a bisericii. Dând ochii peste cap, a căutat o cale de scăpare convenabilă, trasând complet zidul exterior. Dincolo de ei, a observat crucea de piatră de pe perete, pe care atârna chipul sculptat.

a unui Isus răstignit — statuia atârnată se legăna ca un pendul care se mișca lent.

Greville s-a îndepărtat pentru a-l examina mai atent înainte de a exclama: „Îl vezi mișcându-se?”

Arătând spre crucifixul care se legăna, s-a uitat la Clodius, care își flutura o mână în fața feței și tușea, nemișcat. Abia atunci, într-un unghi nou de lumină, Greville a zărit o peliculă subțire de praf se așeza peste Clodius, plutind în jos de deasupra marginilor superioare ale coloanei. Imediat, ambii preoți ridicară privirea, căutând originea prafului.

„E mortar nefinisat”, a declarat Clodius. Se îndepărtă de stâlp, își drese glasul și cercetă tavanul înalt înainte de a se uita înapoi la Greville, care stătea îngrozit, cu mâna la gură, ochii mari și holbandu-se la pictura murală de pe tavan. Clodius i-a urmărit privirea și, în cel mai înalt punct al tavanului, i-a văzut pe cei trei regi pictați, care păreau că și-ar fi întors capetele, privind în jos, direct la cei doi.

„Nu se poate”, mormăi Clodius, ținându-și fruntea. „E doar o pictură murală. Luminile, sau poate praful, o fac să pară că se mișcă.” Ambii preoți se retraseră dincolo de rândul de coloane și spre zidul bisericii. Greville șopti: „Doamne Dumnezeule, ce am ... desfăcut?”

Trei uși ale catedralei s-au deschis și s-au trântit la loc. Bourne a îngenuncheat lângă groapă, privind în adâncurile ei întunecate când șase soldați cu douăsprezece torțe l-au înconjurat. Sub flăcările torțelor dansante, părul și hainele lor fluturau într-o briză constantă; și, odată cu iluminarea gaurii, Bourne sări în picioare. „Retrageți-vă!”, strigă el, fluturând brațele către oamenii săi în timp ce se retrăgea câțiva pași înainte de a se opri la o distanță sigură pentru a vedea noua formă surprinzătoare a Pietrei Porții, care domina acum spațiul găurii.

În lumina pâlpâitoare a torțelor și în briza geroasă, ceața se forma în respirațiile soldaților. Bourne a examinat o coloană involburată, care părea o mică tornadă staționară, ce stătea în locul Pietrei Porții în timp ce aceasta se afla în centrul podelei gropii, fiind doar puțin mai înaltă decât nivelul podelei catedralei. Vârful coloanei negre, învărtitoare, era la fel de lat ca baza sa; și, deși centrul ei părea gol, golul vizibil era prea întunecat pentru a fi văzut înăuntru. Totuși, aproape de marginea mai luminată a gropii, Bourne a observat că ceața ca cerneala, care odinioară amenința să revărsă marginile găurii, acum începea să se retragă pe măsură ce se scufunda mai jos, lângă pereții gropii, mai adânc în groapă, ca și cum ar fi fost atrasă treptat de vârtej. Și în ceața care se risipește, podeaua gropii a căzut în raza vizuală, dezvăluind siluetele întinse și lipsite de viață ale unui preot și ale unui soldat. Bourne

și-a chemat purtătorii de torțe. În vânturile care se înteteau, jarul strălucitor țâșnea din flăcările torțelor. Bourne își ținea pumnalul scos și pregătit în timp ce se apropia de groapă.

S-au oprit aproape de marginea găurii întunecate. Un soldat își ținea lanterna sus și arăta spre în jos. „Căpitane, încă trăiesc!” Bourne privi siluetele întunecate rostogolindu-se pe spate. Împreună, cele două siluete păreau să se rotească, rostogolindu-se spre baza vârtejului, mișcându-se mai repede pe măsură ce se apropiau de el. Căpitanul era pe punctul de a cere legături când și-a dat seama că nu se mișcau singure. Cadavrele alunecau pe podea, iar vârtejul le înghițea.

Instantaneu, din zumzetul constant al vârtejului s-au auzit sunete surde, ca niște bubuituri surde, ca niște bulgări mari de noroi, care se loveau în mod repetat unele de altele. Bourne a făcut un pas înapoi. S-a uitat fix la cel mai apropiat perete al vârtejului, în timp ce forme negre și neuniforme ieșeau la iveală, învăluindu-i marginea exterioară, părând să se urmărească unele pe altele prin coloana rotativă. Marginile netede ale vârtejului negru au lăsat loc unei suprafețe denivelate cu forme întunecate și neregulate. Apoi, o singură piesă s-a rotit, încă atașată de vârtej. În cerc, partea proeminentă s-a învârtit de-a lungul coloanei, liberă și complet extinsă. În acel moment, prin estomparea slabă a unei mișcări învârtite, Bourne a recunoscut chestia zburătoare ca fiind un braț moale și balansoar și abia atunci a descoperit că întreaga coloană se transformase într-un... colecție de părți ale corpului înnegrite, care se rotesc.

Bourne și-a scăpat pumnalul; acesta a zăngănit pe podea. Și-a aruncat mâinile în sus, aparent învins, și s-a adresat unui soldat din apropiere, cu o expresie forțată de mulțumire: „Majestatea Sa, Regele, m-a asigurat că m-aș putea bucura de șederea mea în compania unor călugări buni, la o abație liniștită – mâncare din belșug, vin binecuvântat de abație – poate o vânătoare de mistreți și o friptură pentru soldați...” Bourne a apucat vesta soldatului, cu ochii sclipind, și a întins un deget arătător spre coloana care se învârtea. „Ce – pentru numele lui Dumnezeu – este asta?” Bourne l-a împins pe soldatul fără cuvinte la o parte, s-a îndepărtat și a pășit repede în cerc, ținându-și părul din ochi în timp ce scana cele mai îndepărtate zone ale catedralei. „Destul! Cardinal? Armond, unde este Cardinalul?”

De cealaltă parte a bisericii, sergentul Armond își ștergea ochiul înlăcrimat de braț. În șoaptă, blestema pânza fină de praf care se lăsa în jos de sus, așezându-se peste el și peste micul său grup de arcași. „Nu-l văd pe Cardinal, Căpitan”, strigă Armond, clipind din ochi în timp ce își re poziționa cele două arbaletе pe spatele oamenilor săi.

Buf! O piatră mare a căzut din tavan, spărgându-se de podea, la doar câțiva metri în fața plutonului. Doi dintre arcași au sărit în picioare.

Armond se repezi înainte. „Nu-mi forțați mâna”, mârâi el, înfigându-le o arbaletă în ceafă. „Luați poziții.” Bărbații se întoarseră în genunchi,

îndreptându-și armele spre soldații din legături. Armond se dădu înapoi, cu ambele arcuri îndreptate spre ei. Totuși, ochii lui erau în altă parte - la cei doi călugări de cealaltă parte a catedralei - ca nu cumva să piardă din vedere un alt preot și să-și dezamăgească și mai mult Căpitanul.

Clodius și Greville se foiră nervoși în timp ce priveau spre ușile bisericii. Imediat, se întoarseră și-l văzură pe Armond instruindu-l pe unul dintre arcașii săi, iar soldatul îngenuncheat își îndreptă arma spre călugări.

„O să ne împuște!” a exclamat Greville, apucându-l strâns pe Clodius de robă.

Clodius îl certa; „Poate că o va face... din cauza ta!” Îl împinse pe Greville. „Din moment ce nu te poți stăpâni, o arbaletă e îndreptată spre amândoi.” Pufni el, ridicându-și nasul spre tavan cu un dispreț vizibil.

Greville se plânse: „Nu suntem în siguranță aici! Pietrele arcului cad...”

„Maica lui Isus”, mormăi Clodius brusc, holbându-se la tavan. „Nu poate fi real.”

Sus, deasupra altarului, nevăzuți de nimeni în afară de cei doi preoți, cei trei regi ai picturii murale păreau să prindă viață, dându-și din cap, cu fețele contorsionate de expresii de agonie extremă. Cu toate acestea, imaginile lor în mișcare au încremenit brusc, fixate, cu gurile căscate și ochii mari, în timp ce se uitau acum la Clodius și Greville. Și în acel moment, fețele lor înghețate au început să trosnească și să ardă, eliberând un nor de fum care se disipa și o ploaie de pete de vopsea carbonizată care se revărsau spre podea ca zăpada neagră. Abia atunci soldații au ridicat privirea, căutând originea cenușii care se așezase peste ei.

Clodius tuși și își flutură mâna în fața feței, încercând să îndepărteze o ceață fină de praf care cădea. Apoi căută cauza pocnetelor ascuțite, ca cele ale rocilor supraîncălzite care se fracturează în apa rece, și găsi crăpături care radiau pe toată fața stâlpului masiv, care se înălța lângă el. Se îndepărtă de coloană, inspectând-o de la distanță, observând o ploaie de praf care se învârtea în spirală în jurul suprafeței sale curbate. Brusc, crăpăturile s-au lărgit și bucăți mari de piatră căzură de pe coloană, prăbușindu-se pe podea cu un zgomot asurzitor, atrăgând imediat atenția tuturor privirilor din catedrală. Pe măsură ce bucăți din stâlp se desprindeau, prin praf și resturi, Clodius observă că prăbușirea coloanei nu era întâmplătoare, deoarece o secțiune expusă de piatră mai adâncă,... Piatra nesfârșită apărea ca suprafața netedă a laturii unui picior gigantic sculptat în piatră.

Pe măsură ce ploua cu pietre, călugărul și-a dat seama că o statuie impunătoare se dezvăluia treptat de sub cioburile de piatră care cădeau. Figura colosală era cea a un uriaș îmbrăcat în armură, strângând o sabie lungă. Cealaltă mână îi zăcea apăsată sub un bloc de piatră care susținea acoperișul catedralei. Cu o fustă din plăci de armură stratificate subțire, stătea îmbrăcat în uniformă de luptă spartană, amintind de cea a unui războinic roman antic.

Plăci curbate îi acopereau partea inferioară a picioarelor și partea superioară a brațelor, iar casca completă era rotundă pe toate părțile, partea cea mai înaltă a coifului convergând în sus într-un vârful tocit. Între buzele sale late se aflau vârfuluri ascuțite de rânduri de dinți zimțați, iar un singur ochi ciclopic îi înconjură fruntea.

Greville a trecut în grabă pe lângă rândul de stâlpi și a rămas ghemuit lângă zidul exterior al catedralei. Și-a desprins privirea de la statuia impunătoare a ciclopului și s-a uitat spre o mișcare ciudată, pe care a perceput-o cu coada ochiului. Acolo, pe perete, chiar lângă și chiar deasupra lui, atârna crucifixul sculptat, cu chipul său de piatră al lui Isus – se mișca. Greville se holba la figurina care semăna cu Isus; pieptul acesteia se ridica și cobora rapid, ca și cum s-ar fi chinat să respire. Călugărul gemu în sinea lui și alunecă pe spate pe perete. Copleșit, se ghemui într-o minge, doar pentru a plânge și a se ruga să se trezească din ceea ce i se părea un vis teribil – pentru a se descoperi brusc în liniștea camerei sale de dormitor. Clodius i-a țipat lui Bourne în timp ce arăta spre noua statuie a Ciclopului: „Uite -o, Căpitan! Pentru numele lui Dumnezeu, ai înnebunit? Soldații tăi nu au nimic împotriva asta! Trebuie să plecăm, acum!”

Totuși, Bourne era cu spatele la Clodius. Căpitanul i-a strigat ordine unui soldat de la legăturile altarului, care între timp îi slăbise frânghia și ieșise din formație. „Nu-ți părăsi postul! Întoarce-te la legături, acum!” În schimb, soldatul a fugit, năpustindu-se spre ușa catedralei. La fel de repede, căpitanul s-a întors și a strigat: „Armond!”

Brusc, arbaletele au pocnit, săgețile au zburat, iar bărbatul s-a împiedicat la podea cu mai multe săgeți înfipite în spate. S-a zvârcolit, s-a înecat și a murit. Abia atunci Bourne i s-a adresat lui Clodius, arătându-i cu degetul: „Liniște, preote; LINIȘTE !”

Bourne se întoarse și își pieptănă părul fluturând, prinzându-l după urechi. Merse spre purtătorii săi de torțe : „Apropiati-vă de groapă cu mine! Protejați-vă flăcările de vânt ! Adunați-vă și țineți torțele aprinse; fiecare flacăra aprinzând-o pe următoarea!” Se apropie de marginea gropii. În lumina slabă a flăcărilor torțelor înclinate, văzu crăpături formându-se în pereții gropii, urcând în sus și peste marginea superioară a perimetrului gropii . Totuși, fisurile radiau de la Piatra Porții, prin etajul superior al catedralei, răspândindu-se chiar și sub cizmele sale. Bourne făcu un pas înapoi.

Înăuntru

În groapă, pâlnia învârtitoare gemea; devenind mai puternică pe măsură ce părea să prindă viteză.

În geamătul său, se auzeau tonurile crescânde ale multor țipete, la un loc, care semănau cu o adunare masivă de suferință de nepătruns – ca un cor urlător de o mie de suflete torturate.

Bourne a urlat: „Unde este Cardinalul?”. Totuși, privirea lui stătea fixată asupra monstruoasă negre, învârtindu-se, formate din părți comprimate ale corpului care se aflau acum în fața lui. Apoi a poruncit purtătorii torței sale, strigând peste zgomot în timp ce îi împingea pe soldați departe de groapă: „Cădeți!”

„Înapoi! Toți, în afară de voi trei – țineți lumina asupra ei. Voi doi; vreau mai multe torțe în biserica asta! Vedeți de asta! Și voi; luați-vă locul în legături!” L-a strigat pe Armond. „Fiți gata!” Apoi le-a urlat tuturor oamenilor săi în timp ce înconjura spatele lor: „La semnul meu; închidem lespedea! Aliniați-vă uniform ca înainte! Aveți același ritm. Și dacă văd măcar unul dintre voi ridicând capul spre mine...” Totuși, Căpitanul și-a închis gura, s-a întors încet în direcția gropii și s-a uitat la o siluetă netedă, purpurie, care se ridica încet din centrul coloanei învolburate de carne întunecată.

~*~

De cealaltă parte a catedralei, Clodius l-a abandonat pe Greville și a fugit spre ușile bisericii când un săgeată al unei arbalete a lovit peretele de stâncă. Scânteile au explodat, de la o lungime de brațe de la Fața lui Clodius, convingându-l brusc să se retragă și să-și reconsidere evadarea. Se retrase la Greville, care încă zăcea ghemuit pe podea. De departe, îl zări pe arcaș reîncărcându-și și îndreptându-și din nou arma spre el. Clodius se îndreptă încet spre Greville, privind acum cu prudență statuia uriașă a ciclopului, cu capul întors în jos, părând să-l studieze pe preot cu singurul său ochi de piatră care nu clipea. Clodius l-a consolat pe Greville cu o bătaie ușoară pe umăr. „Adună-te. Trebuie să fii puternic dacă vreau să te ajut să scapi.”

Greville se ridică în capul oaselor și își șterse ochii. „Da... ieși de aici. Aș vrea, eu... da... să plecăm.” Ochii sticloși ai lui Greville se rostogoliră, părând că caută ceva undeva în biserică, fără să găsească. Totuși, ochii lui păreau să descopere totul deodată, doar că, într-o lumină cu totul diferită. Mormăi: „Sunt obosit. Ar trebui să mă întorc la dormitor și să mă odihnesc înainte de vecernia de dimineață.”

„Într-adevăr.” Clodius a fost de acord cu sugestia absurdă a lui Greville, ca nu cumva să-l sperie și mai mult pe călugăr cu noi idei despre circumstanțele lor teribile. „Și ar trebui.” E timpul să pleci; ca să poți găsi pace și odihnă — înainte de vecernia dimineții.” Greville ridică privirea spre Clodius, dar atenția i-a căzut peste umărul lui și spre tavanul îndepărtat. Privirea lui goală zăcea fixată pe imaginile învolburate ale frescei întinse. Văzu demoni înaripați ucigând îngeri. Văzu diavoli zburători străpungând un cerc de flăcări albastre, cu săbiile ridicate în sus, în timp ce decapitau trei regi fără chip. Amețit, Greville zâmbi slab și dădu din cap, ca și cum ar fi acceptat oribilitățile de pe tavan.

Clodius l-a palmuit pe Greville. „Uită-te la mine! Plecăm acum! Când văd că momentul e potrivit, mă aștept să te grăbești spre ușile catedralei. Nu încetini și nu te opri! Continuă.” „Nu ai ochii ațintiți asupra nimicului, în afară de uși; voi fi imediat în urma ta. Mă iei de la capăt?”

„Da, trebuie să fi căzut – totuși, pot. Să plecăm acum?” , a întrebat Greville, întinzându-i mâna lui Clodius să-l ajute să se ridice. Un zgomot puternic s-a auzit din spate și s-au întors ca unul singur pentru a descoperi că marele crucifix de piatră căzuse de pe perete. Rămășițele lui zăceau împrăștiate pe podea ca o grămadă de bucăți sfărâmate.

fragmente. Totuși, dintre toate cioburile împrăștiate, niciuna nu reprezenta o parte recognoscibilă a fosta sculptură a lui Iisus, întrucât fiecare bucată spartă aparținea doar celei care fusese odată crucea sculptată din piatră. Cu mâinile împreunate, Clodius a început să-l ridice pe Greville în picioare, când—

„Șuierat!” Din spatele lui Clodius – un sunet ascuțit de scuipat, ca al unei pisici furioase. Clodius se întoarse exact când Greville se dădu înapoi, iar ambii călugări căzură podeaua. Încremeniră unde ședeau, cu ochii mari și uluiți, robele fluturându-le în vântul catedralei, în timp ce se uitau fix la fața a ceea ce orice om sfânt ar fi putut considera o urâciune de nedescris. În fața lor stătea statueta de piatră, care fusese anterior prinsă de crucea sculptată. Acum stătea desprinsă și înaltă, probabil, cât un câine mic. Corpul său semăna cu cel al unui șacal. Cu toate acestea, în afară de dinții ca niște ace, capul său a rămas neschimbat și în concordanță cu asemănarea anterioară a lui Isus sculptat, complet cu coroana spinoasă. Și spre deosebire de labele din față, care stăteau depărtate, verticale și nestingherite, Labele din spate zăceau pe spate pe podea, ambele părând a fi bătute în cuie împreună și atașate de o rămășiță mare a fostei cruci de piatră. Statuia grotescă se târî spre ele, trăgându-și sfertul posterior răsucit înapoi și bucata de piatră încă atașată. Clodius și Greville se îndepărtară de figura de piatră care se apropia cu greu.

„Răget!” O voce tunătoare provenită de la ciclopul care se înălța în picioare se răspândi în interiorul catedralei, înecând pentru scurt timp orice sunet. Clodius îl văzu pe uriaș holbându-se la el cu singurul său ochi mare. Statuia își desprinse mâna de tavan, ridică o sabie enormă cu cealaltă și începu să coboare de la baza colțară a coloanei, când ambii preoți săriră în picioare și se grăbiră spre zid. Uriașul pietros își izbi piciorul încălțat cu sandale de podeaua bisericii, crăpând dalele, răspândindu-se de sub călcâi. Pietre și praf împrăștiară statuia în mișcare. Brusc, secțiunea nesprijinită a acoperișului catedralei se prăbuși și, în haosul asurzitor, o coloană masivă de moloz căzu peste uriaș.

Ciclopul s-au spulberat sub forța bruscă și totul s-a prăbușit pe podea într-o avalanșă de pietriș și pietre. Un nor masiv de praf s-a rostogolit pe podea chiar în timp ce vântul l-a măturat, dispersându-l complet peste tot și ascunzând întreaga vedere a bisericii. Pe podea, silueta șacalului de piatră se mișcă în grabă, trăgând după ea bucata spartă de cruce. S-a năpustit spre centrul catedralei și s-a aruncat în groapa parțial închisă. Ca o ciumă purulentă, iadul a devorat catedrala, fără a cruța nicio icoană sacră. Iar momentul enigmatic s-a transformat într-un coșmar din ce în ce mai grav.

„Ridică!”, a strigat căpitanul Bourne. Soldații au tras și au întins legăturile în timp ce lespedeau altarului aluneca mai departe, frecându-se de podeaua crăpată. În vântul urlător și praful învolburat, oamenii stăteau aproape surzi și orbi. Cu o treime din groapă acoperită sub o lespede care se întindea încet, crăpăturile din podea tot mai largite șuierau cu

scuipând cețuri de ceață înghețată. Un bărbat a strigat cu ceea ce părea a fi doar o jumătate de țipăt. **Imediat, Bourne a zărit un loc gol în rânduri – și o fisură mare în podea care arunca o coloană de ceață și cristale de gheață. A alergat printre rânduri** și a sărit peste crăpăturile care se întindeau în lespezi. Totuși, era prea târziu; nici măcar nu-și putea găsi soldatul în crăpătura adâncă ce părea să coboare chiar și în adâncurile iadului. A strigat către restul oamenilor inactivi, care acum țineau în mână perechi de torțe fără flacără: „Încercuiți imediat în spatele formației! Dacă unul dintre noi cade, ocupați imediat poziția aceea!” S-a întors spre peretele îndepărtat. „Armond; fiți gata să preluați comanda!” În timp ce oamenii își aruncau torțele și se îndepărtau de groapă, Bourne s-a așezat încălecat pe crăpătura podelei. S-a prins de frânghie, în locul omului său căzut, și i-a avertizat pe toți soldații de pe frânghii: „Tragem ca unul și murim ca unul!”

„Ridică!” strigă Bourne. Degetele albastrii strângeau frânghii. Bărbații tremurând șuierau și gemeau. Din nou, altarul înainta încet. Gheața care se revărsa din coloana învârtitoare, izbindu-i pe toți soldații. Bărbații erau uzi și murdari de praf, unii strâmbându-se. **sub bărbile înghețate, și toți purtau aceeași expresie de frică și disperare, cum nu se putea vedea decât în focul unei bătălii aprige.**

„Ridică!” Prin bruma de praf care se risipește rapid și care odinioară învăluia întreaga catedrală, Căpitanul își ținea ochii asupra rămășițelor tot mai revelatoare ale unui Grilaj de Călugăr strălucitor, în timp ce acesta continua să elibereze o succesiune de Apariții luminoase din gâtul său. Una după alta, acestea zburau din gura cadavrului, fiecare scăpând mai repede decât cea dinaintea sa - până când gâtul cadavrului a fluturat și a eructat cu o repetiție atât de intensă încât s-a despărțit pe lungime. Brusc, întregul cap și gât al călugărului s-au deschis, la același nivel cu umerii și în toate direcțiile, aparent ca o floare carnoasă care se coace repede. Din trunchiul fără cap care a rămas, o coloană strălucitoare de Spirite țâșneau, țipând și pulsând în sus. Regiunile superioare ale catedralei erau pline de forme translucide strălucitoare. Peste tot, Aparițiile dispăreau și reapăreau din tavan, pereți și podea - întreaga catedrală pâlăia cu o strălucire nefirească.

Lespedea altarului aluneca în rafale scurte în timp ce piatra masivă se rostogolea peste cadavrul Călugărului Grate, iar cu fiecare ridicare a pietrei grele, torsul fără piele se îndoia mai în spate până când greutatea sa enormă i-a crăpat șira spinării. Cadavrul s-a răsturnat și s-a îndoit brusc într-o parte. În acest unghi oribil și nefiresc, rămășițele capului său s-au smuls, doar pentru a fi înghițite de coloana neagră urlătoare de dedesubt. **Brusc, exodul Spiritelor gâtului a încetat, dar orificiul său evazat a continuat cu o un geamăt gutural – în armonie cu fiecare împingere a lespedei altarului. Cu toate acestea, rămășițele contorsionate au dispărut în cele din urmă sub piatra alunecătoare. În cele din urmă, într-o clipă care Deși putea părea etern, vuietul asurzitor a început să se potolească; vânturile s-au potolit; praful s-a așezat și o bubuitură răsunătoare a zguduit podeaua catedralei. Odată cu lespedei altarului**

Acum blocați la locul lor, Bourne și oamenii lui acoperiseră în sfârșit groapa. Un vuiet înfundat continua să se audă pe podea, atestând coloana învârtitoare de părți ale corpului înnegrite care încă se învârtea sub piatra de temelie a altarului.

Deși cardinalul Blasi reușise să deschidă Piatra Porții – suficient cât să elibereze o armată de Spirite – nu a găsit niciodată ocazia să recite restul pasajelor care i-ar fi putut trimite împotriva englezilor, la Crécy. Prin urmare, haita de Spectre fără țință doar înconjură tavanul, fără îndrumarea sau comanda vreunui om. sorta.

„Fi blestemat, Cardinale!” Vocea lui Bourne a urlat prin întunericul și liniștea persistentă, sunetul său pierzându-se repede într-o dâră de ecouri suprapuse.

~*~

În afara bisericii și peste terenul Abației, Odino privea prin tufișurile veșnic verzi. Genunchii aproape că i-au cedat, fiind cuprins de greață, în timp ce îi privea pe patru soldați care cărau rămășițele inerte ale lui Ivan pe intrarea principală a clădirii catacombelor. Au dus cadavrul la baie, unde l-au așezat lângă zidul exterior. Odino și-a înăbușit lacrimile, cu gândul ațintit asupra lui Lazăr. I-a studiat pe soldații care stăteau adunați în curte, cu atenția îndreptată în întregime către biserică. Bărbații au arătat în aer, spre Apariții luminoase care ieșeau prin acoperișul catedralei. Formele galbene și strălucitoare înconjurau turlele bisericii în timp ce se fugăreau printre rândurile înalte terasate de grotești din piatră. Împreună, roiau ca niște porumbei care se luptau și se luptau pentru locuri de cuibărit.

Incapabili să-l găsească pe Lazăr în catacombe, soldații lui Bourne s-au întors la suprafață și au ieșit în curte, doar pentru a descoperi o ceață de Spirite strălucitoare care zburau prin zonele superioare ale catedralei. Hipnotizați de spectacolul supraréalist care se desfășura în fața lor, gărzile s-au adunat alături de camarazii lor de arme, cu spatele la rândul de arbuști unde se ascundea Odino - călugărul și -a văzut șansa.

Odino se desprinse dintre tufișuri și se strecură prin intrarea laterală a clădirii catacombelor. Alerse în fugă pe holul lung, ocoli un colț și își lipi urechea de Ușa de lemn cu chingi de fier a intrării în catacombe. Apoi, a deschis ușor ușa și a găsit-o nepăzită din interior. Încă neobservat, a coborât târșându-se pe scara slab luminată și a grăbit prin coridoare, întorcându-se în toate direcțiile, coborând adânc în pământ și pe un pasaj neîntrerupt care nu ducea nicăieri, cu excepția Găurii din Fântână .

Ajungând la Puț, Odino a înfipt o torță în scobitura întunecată și a șoptit: „Lazăr?”. Totuși, camera era goală, oferind doar sunetul bolborosit al unui izvor subteran care curgea printr-un șanț larg în podea. Odino a pășit

Înăuntru. S-a târât până la capătul celălalt al camerei, unde a apucat unul dintre multele găleți de lemn cu apă care îi căptușeau peretele. S-a apropiat de șanț și a lovit găleata de podeaua de piatră. „Lazăr? Unde ești? Sunt Călugărul Odino.” Apoi, a trecut torța peste șanț și a căutat sub apă.

Odino a trântit găleata pe podea. Aceasta s-a spart când Odino a urlat: „Lazăre, ieși afară!” Instantaneu, suprafața pârâului subteran s-a spart, făcându-l să apară pe Lazăr ud leoarcă, care se ascunsese într-o mică cavernă de sub podea – un buzunar plin de aer creat de secole de eroziune. Din fericire, doar cinci suflete știau de existența sa : Lazăr, Odino, doi scutieri diformi pe nume Miguel și Thateus, cărora Lazăr le-a încredințat încrederea sa, și un călugăr corpulent, cu părul argintiu, care acum zăcea lângă baie, redusă la tăcere pentru totdeauna.

„Tata este...?”

„Da. Ivan a trecut în neființă, Lazăr; totuși va fi mereu cu tine... aici”, a răspuns Odino , bătându-l pe Lazăr pe piept. A înghițit în sec. „Acum, ascultă-mă, băiete; mai e puțin timp. Trebuie să plecăm în grabă!” A aruncat rămășițele găleții deoparte, a strâns mâna întinsă a lui Lazăr și l-a ridicat din apă. Lazăr a tras de mască care picura din cureaua de frânghie și a stors apa din ea când Odino i-a luat-o și a aruncat-o în pârâu. „Nu e nevoie de asta. Lumea ta s-a schimbat – altfel.” Lazarus a privit cum

curentul rapid a măturat masca. Și

gluga a alunecat printr-o gaură uzată din perete, pierdută pentru totdeauna în apele întunecate de sub pământ.

Au fugit din Puț și au alergat în sus prin tunelul șerpuitor. În fața lor, călugărul masiv a aruncat o torță aprinsă în întunericul care se deschidea, iar în spatele lor, o dâră de fum zăbovea pe un acoperiș sculptat, în timp ce o dâră de apă din roba udă a lui Lazar se prelingea mai adânc în tunel. Mai departe, dincolo de umărul călugărului , reflexiile din pupilele largi ale băieților ar fi putut apărea ca o pereche de discuri galbene strălucitoare în lumina flăcării torței care plutea. Lazarus și-a grăbit pasul, roba lui udă a tresărit și a pocnit în timp ce cădea alături de Odino. L-a întrebat: „De ce țipă Piatra Porții , călugăre?”

Odino se opri brusc și se sprijini de perete ca să-și tragă respirația înainte de a îndrepta lanterna spre o pereche de ochi albaștri. „Țipă? Cum țipă?”

„Îl aud. În inima mea - sunetul lui. Chiar și acum, vine de acolo.” Lazarus a arătat spre cele mai înalte părți ale peretelui stâncos al tunelului .

Odino a analizat afirmația lui Lazăr și și-a dat seama că băiatul arăta spre catedrală – spre inima ei. Călugărul l-a certat: „ Nu voi mai auzi aceste vorbe de rău, băiete! Acum taci, ca să nu fim auziți!” Din nou, au pornit în fugă pe tunel.

S-au grăbit prin labirintul de pasaje ale catacombelor. În cele din urmă, Odino s-a strecurat în camera băieților și a lătrat răgușit: „Ieșiți din halatul ăla ud!”. S-a prăbușit lângă marginea ușii. „Aveți haine proaspete?”

„Le am sub pat.”

„Atunci, hai să le abordăm; nu mă pot apleca acolo! Mai ai o glugă?”

„Doar pe cea pe care mi-ai luat-o, călugăre.”

„Nu contează. Dezbracă-te și îmbracă-te în grabă.” Odino privi în afara încăperii. și au urcat pe coridorul principal, dar nu au văzut nimic, în afară de întuneric, deoarece, cum Lazăr s-a ascuns acum, nimeni nu s-a oboșit să pună la loc torțele din catacombe. Cu toate acestea, Odino stătea de pază, ascultând sunete subtile, pândind strălucirea îndepărtată a unei torțe care cerceta.

Odino s-a întors și l-a văzut pe Lazăr îngenunchat lângă patul său; plângând în liniște peste o cutie de lemn plină cu haine.

„Ce s-a întâmplat, băiete?” a șuierat Odino.

Lazarus și-a pus mâna pe marginea cutiei. „Am o glugă – una nouă. Și două mai multe — una marcată pentru Miguel — alta pentru Thateus.”

„Hai, Lazăre! Nu e momentul!” Odino s-a repezit cu torța, a tras-o a scos halatele și măștile din cutie și le-a pus pe pat.

Lazăr și-a șters fața, a sărit în picioare și s-a dezbrăcat repede. Odino i-a întins torța peste pat în timp ce despărțea hainele cu mâna liberă. Băiatul se plimba în cerc, strângându-și mâna de piept, dezbrăcat și tremurând. În aproape toate privințele, corpul subțire al lui Lazăr părea la fel de normal ca al oricărui băiat de vârsta lui, în afară de faptul că nu avea nici urmă de buric pe stomac. Totuși, cea mai mare diferență dintre Lazăr și ceilalți băieți scutieri nu era spatele cocoșat, așa cum presupuneau locuitorii abației - scutieri, călugări și stareți deopotrivă. În aparență, coloana vertebrală era perfect aliniată ca a oricărui băiat în formă. De departe, cea mai evidentă distincție era

că Lazăr avea o pereche de aripi pliate, membranoase, din carne și os.

Lazăr și-a întins aripile și le-a scuturat repede de apă. Le-a împăturit la loc, ghemuindu-se pe spate, și s-a întors să-l caute pe Odino, cu hainele atârdate peste antebrăț, încruntat, în timp ce picături de apă îi curgeau pe fruntea încrețită.

— Iartă-mă, călugăre, spuse Lazarus cu privirea în jos.

Odino făcu un semn cu capul spre patul lui Lazarus . „Folosește-ți păturile ca să te usuci.”

Lazăr a făcut așa, iar Odino i-a întins brațul. „Acum, îmbracă-te.”

În timp ce băiatul se îmbrăca, Odino i-a arătat un alt set complet de haine așezate peste pat, inclusiv un halat, o șal, o glugă și două perechi de mănuși. „Aerul nopții e rece; vei purta ambele bandaje, unul peste altul. Grăbește-te și termină cu treaba!”

Odino l-a bătut ușor pe umăr, s-a repezit înapoi spre ușă și a stat de pază în timp ce Lazăr își făcea treaba. „Ascultă-mă, Lazăre. Vom părăsi catacombele. Totuși, sunt mulți soldați pe terenul Abației, care vor face tot ce le stă în putință pentru a-i opri.”

„scăparea noastră. Și deși adăpostul întunericului este al nostru, nu putem fi văzuți sau auziți – și trebuie să ne mișcăm ca vântul.” Odino și-a înăbușit o tuse și s-a uitat la Lazarus. „M-ai înțeles, băiete?”

„Da, călugăre. Totuși... poate ne-am putea ascunde în catacombe... doar până mâine”, a sugerat Lazăr, cu vocea tremurândă. Călugărul a observat o expresie de o neliniște profundă pe față, chiar înainte ca băiatul să-și scoată masca pe cap.

Evident, Odino și-a dat seama că Lazarus nu știa prea multe despre o lume din afara catacombelor, în afară de ceea ce ar fi putut afla din cărțile scriptoriumului Abației. Lazarus și-a strâns șireturile glugii și a adăugat: „Soldații s-ar putea să nu ne descopere aici jos. Știu de un perete gol în interiorul Tunelului Benion...”

Odino a traversat camera, l-a apucat pe băiat de umăr și l-a scuturat. „Nu!”

Trebuie să te asumi în propriile mâini! Catacombele nu mai există. Nu mai sunt torțe de aprins sau de stins; nu se mai face vin; nu se mai curăță pereții și podelele. Din acest moment, singurele ordine de ascultat vor veni direct de la tine. Și vei trăi sau vei muri conform unor astfel de ordine! Să nu te înșeli, Lazăre!”

„Nu mă voi călugări încă...”

„Fără excepții, Lazăr. Chiar viața ta depinde de asta!”

Lazăr și-a lăsat umerii și capul în jos și a rămas tăcut.

Odino i-a dat drumul și a oftat. „Ce s-a întâmplat acum?”

„Mă tem, călugăre.”

Odino îngenunche în fața lui. „Și mai bine să fii!” Preotul arată spre tavan. „Bărbații aceia de acolo de sus te vor ucide dacă te prind. Frica este însăși condiția care te menține în viață. Frica e bună.” Scutură torța. „Frica îți este prietenă, nu va fi niciodată pusă la încercare sau trădată.” Odino luă a doua mască de pe pat. „Acum, pune o altă glugă peste una și leagă imediat o a treia pereche de mânuși peste amândoi!” Odino se ridică brusc și se întoarse în prag.

Lazăr se îmbracă în grabă în timp ce Odino îl predica. „Nu mai ești un băiat – ești un bărbat – nu-i așa?”

— Da, călugăre, mormăi Lazarus, punând o a doua mască peste prima și apucând o altă pereche de mânuși.

„Atunci, amintește-ți numele meu; cum mă cheamă?”

„Numele tău este Călugărul Delon Odino, călugăre.”

„Nu-i așa! Înțelege bine - băiatul pe nume Lazăr nu mai există. A crescut și s-a transformat în bărbat. Vorbește și se comportă în toate felurile așa cum ar fi făcut-o tatăl său.” Odino a lovit cu mâna deschisă pietrele zidului, iar Lazăr a tresărit, întorcându-și rapid găurile întunecate ale măștii sale spre călugăr. „Acum ești Ivan! Ivan ești. Acum, răspunde-mi din nou, doar de data asta, așa cum ar fi făcut-o Ivan. Cum mă cheamă?”

„Odino”, a răspuns Lazarus, cu atenția încă concentrată asupra mânușilor de picior.

„Bravo”, a răspuns Odino cu un zâmbet scurt. „În această seară, devii mândrul tău.”

„tată. Vei chema putere de la el - din interiorul tău. El te va călăuzi în spirit, până la sfârșitul zilelor tale. Și el va fi mereu cu tine.” Odino și-a mângâiat pieptul. „Aici; în inima ta.” Odino a privit în jos când a simțit un mic obiect ascuns sub roba sa. „Ah, da. A insistat să ai asta, în caz că ceva... ei bine... aici.” Cu mâna liberă, preotul a scos un colier din frânghie de piele de gâtul lui, iar de curea subțire atârna o cruce miniaturală de lemn, pe care Lazăr a recunoscut-o imediat ca fiind crucea de rugăciune a lui Ivan. Odino s-a dus cu pași mari la băiat și i-a pus colierul în jurul capului înainte de a-și băga crucea sub robă. „Iată-te, acum ești Ivan. Și Ivan nu plânge niciodată, nu-i așa?” Lazarus s-a uitat la Odino, ochii lui albaștri strălucind în lumina torței printr-o pereche de lentile de găuri în masca lui.

— Nu, fria... nu, Odino, răspunse Lazarus. Sunt îmbrăcat.

„Atunci, haideți să plecăm.” Odino îl bătu ușor pe umăr. „Și orice ni s-ar întâmpla, amintește-ți doar că trebuie să fugi în grabă din această mănăstire și să stai departe de ea pentru totdeauna. Dacă mă prind soldații, nu trebuie să te uiți înapoi sau să eziți. Singur, nu mă vor ucide; dar dacă te prind pe tine, atunci ne vor ucide pe amândoi - pe tine, pentru ceea ce ești, și pe mine, pentru că te-am ajutat să evadezi.” Odino își miji ochii. „Viața mea este în mâinile tale. Nu mă dezamăgi, Lazăre.”

Lazăr a frecat un mic obiect ascuns sub robă și și-a dat umerii pe spate.

„N-o să... Odino.”

Odino a aruncat torța aprinsă peste pat, iar flăcările au cuprins instantaneu păturile. Fumul s-a înălțat pe tavanul de piatră și s-a revărsat pe coridor. Lazarus și-a amintit scrisoarea lui Naramsin și numeroasele pagini de simboluri inscripționate pe ea. S-a aplecat și a vârat un braț în paiele saltelei, dar nu a găsit nicio hârtie. Odino l-a tras deoparte. „Ce, la naiba, faci?”

„Aveam un sul de pergament acolo!” , a exclamat Lazarus, arătând spre patul care ardea.

„A dispărut.” or „A dispărut.”

„Lasă-o baltă.” Odino i-a întors capul lui Lazarus de la flăcări și l-a privit direct în ochi. „Ai tot ce-ți trebuie. Acum, ascultă-mă. Dacă suntem descoperiți, trebuie să te întorci la Puț și să te ascunzi în caverna de dedesubt.”

podeaua — ca înainte. Întunericul și fumul te vor acoperi, da?”

„Aș face-o”, a răspuns Lazăr.

Călugărul dădu din cap, ștergându-și picăturile proaspete de sudoare de pe frunte. „Hai să mergem, atunci - ca vântul”, șuieră el.

Odino a ascultat lângă ușă înainte de a-l însoți în grabă pe Lazarus pe coridorul întunecat. În spatele lor, strălucirea unui foc arzător s-a estompat pe măsură ce elementele notabile ale pasajului au căzut în umbre mai întunecate. Odino s-a ghidat prin tunelul negru, așa cum făcea adesea în timpul pelerinajelor nocturne la pivniță; și-a alunecat vârful degetelor pe perete și a pipăit în căutarea unor marcaje memorabile care i-ar fi putut spune exact pe unde mergea. Lazarus mergea îndeaproape în spatele lui în timp ce acesta mergea prin centrul...

coridorul și, în mersul său rapid și sigur, nu atingea nimic. În întuneric, mersul impunător al băiatului ar fi putut părea identic cu cel al tatălui său; cu pași lungi și călcâiele care păreau să miște chiar pământul de sub el. Împreună, călugărul și scutierul au luat o curbă și s-au îndreptat grăbit spre o lumină îndepărtată de la capătul coridorului.

În cele din urmă, tunelul se deschidea într-o incintă înaltă, cu trepte largi care duceau în sus, spre un palier de piatră. În vârful palierului, o ușă de lemn nepăzită, cu chingi de fier, marca intrarea în catacombele Abației. Lângă poalele treptelor catacombelor, o torță pâlpâitoare se chinuia să-și stingă ultima flacără. Din ea, un jar roșu incandescent plutea pe podea și se stingea. Odino a urcat târșându-se pe scări, urcând jumătate din ele înainte de a descoperi că Lazăr nu-l mai urmărea. S-a oprit și s-a întors pentru a-l descoperi pe băiat stând sub lumina torței care se stinge și privind atent...

la podea. Preotul a pufnit și a coborât scările târșându-se. Abia atunci preotul a înțeles cauza distragerii băiatului. Lazăr s-a uitat fix la podea și a examinat o pată întinsă de sânge care, cu doar câteva clipe în urmă, curgea prin venele lui Ivan.

„Nu acum!” Odino l-a apucat de braț și, împreună, au urcat în fugă scările. Călugărul a întredeschis ușor ușa catacombei și a ascultat – doar pentru a auzi tăcere. A deschis-o larg ușa și năvăli în hol. Totuși, înainte să o ia de colț, aruncă o privire peste umăr și îl văzu pe băiat stând nemișcat în pragul ușii – părea că Lazarus se vedea stând pe marginea unui abis imens, privind în jos, în el. Odino se retrase câțiva pași și îi făcu semn lui Lazarus să se apropie. „Acum!”

Lazarus a tras adânc aer în piept înainte să se năpustească pe ușă. S-a cufundat în Odino, strângând cu pumnii peretele de roba călugărească.

„Bravo. Acum, stai aproape.” Odino l-a smuls de la sine. Deși Lazarus nu a spus nimic, Odino i-a auzit respirația rapidă și și-a imaginat o expresie de teroare cu ochii mari ascunsă sub o mască altfel obscură. Brusc, dintr-o cameră alăturată coridor, o ușă s-a trântit; glasul soldaților care se apropia s-a înțețit.

„Fii puternic, Lazăr!” exclamă Odino, târându-și povara pe hol. „Grăbește-te”, șuieră el către băiat de peste umăr. Și, cu Lazăr aproape după el, cei doi fugiră din calea zgomotului.

Cei doi au năvălit pe ușile laterale ale clădirii și s-au ascuns în spatele unui rând de arbuști înalți, veșnic verzi, care mărgineau zidul abației. Și acolo au rămas, nemișcați, în timp ce aerul rece și lumina slabă a lunii care răsărea aruncau o ceață vizibilă peste respirațiile rapide. În direcția catedralei, au auzit voci de soldați care se certau, însoțite de strigăte de comandă ocazionale. Sunete umpleau aerul nopții: sforăitul cailor, tropăitul cizmelor, trântirea ușilor și clinchetul metalului - curtea era plină de zgomotele unei armate agitate. Odino

A tras de roba lui Lazăr și i-a făcut semn să-l urmeze. Împreună, au pășit lateral prin spațiul îngust din spatele gardului viu, rezemându-se cu spatele de zid în timp ce mergeau. Au înaintat încet spre poarta de sud a Abației, vocile soldaților care conversau devenind tot mai puternice cu fiecare pas. Odino și-a pus degetul pe buze, făcându-i semn lui Lazăr să tacă.

Călugărul a despărțit cu grijă arbuștii pentru a-i desluși pe cei patru soldați care stăteau în curtea interioară, departe de poarta deschisă și nepăzită a mănăstirii, cu spatele la el și privind în sus spre acoperișul îndepărtat al catedralei - spre un nor de Apariții strălucitoare care roiau deasupra lui. Din nou, l-a tras pe Lazăr înainte de a despărți capătul gardului viu și de a păși ușor în poiană. În timp ce soldații au rămas, Odino l-a tras pe Lazăr de după arbuști și l-a împins atât de repede prin poartă, încât băiatul aproape s-a împiedicat și a căzut. Cu toate acestea, cei doi s-au strecurat în siguranță în întuneric și, printr-o întorsătură norocoasă a sortii, același Rău care a provocat...

Lazăr să se ascundă pentru viața sa, ca nu cumva soldații să-l găsească și să-l omoare, căci ceea ce era acum servea la distragerea atenției soldaților și îi permitea evadarea.

Ca niște umbre mișcându-se sub strălucirea slabă a lunii care răsare, au zburat în josul dealului spre un câmp cu iarbă scurtă și uscată, marcat cu rânduri de pietre și cruci - spre cimitirul Abației. Cei doi au alergat peste movile și printre pietre funerare, până au ajuns la capătul îndepărtat al cimitirului. Odino s-a ascuns în spatele unui bolovan înalt cât capul, smulgându-l pe Lazăr din vederea oricărui soldat care patrula.

Și acolo s-au ascuns de toți. Odino se sprijini de stâncă, gâfâind după aer. Lazăr stătea lângă el, privind aproape peste tot deodată. A căutat iarba, pietrele funerare, dealurile îndepărtate, o lună roșie care răsărea și un cer vast cu nenumărate stele. „Nu-mi place”, a remarcat el. „Lumea e prea mare.”

Odino își trăsesese respirația și oftă. „Și va crește și mai mult, chiar înainte să treacă seara.”

Lazăr s-a întors și a întrebat: „Mai mult decât acum?”

Călugărul și-a lăsat umerii în jos și a gemut: „Asta n-o să meargă niciodată. Trebuie să aduc proviziile.” S-a uitat la băiat. „Știu o potecă nepăzită care va oferi trecere sigură în și din dormitor - și din Abație, atâta timp cât paznicii porții rămân distrași.”

„Am scăpat — suntem în siguranță!”

„Nu, Lazăr. Suntem la mai mult de o zi de mers până la cel mai apropiat sat și încă la o jumătate de noapte de drum până la cel mai apropiat adăpost care ți-ar putea oferi o adăpost adecvat de soare - și nu avem provizii pentru zilele următoare, în afară de hainele de pe care le purtăm.”

„S-ar putea să găsim provizii pe drum”, a sugerat Lazarus.

„Dacă lumea ar fi la fel de bună. Din păcate, nu vom găsi astfel de provizii pe calea pustie pe care trebuie să o străbatem. Singurul mijloc de a prinde foc gata și singurul

„Apa proaspătă disponibilă pentru noi rămâne ascunsă între acele ziduri”, declară Odino, arătând cu capul spre poarta de sud a Abației. „Și ultima bucată de mâncare dintre aici și Gura Muntelui este acum ascunsă în dormitor, din moment ce am adunat tot ce a mai rămas din proviziile bucătăriei.”

Lazăr privi spre vest. „Gura Muntelui e o peșteră; acolo”, spuse el, arătând spre orizontul întunecat.

„Într-adevăr, așa este”, a răspuns Odino. „Și acolo trebuie să fii, deocamdată – la adăpost de soare. Îți amintești de peșteră, nu-i așa?”

„Da. Tatăl meu mi-a povestit despre Mountain Mouth. Și călugărul Nicholas mi-a descris, cum l-a găsit.”

„Crezi că mă poți conduce exact acolo — în doar o jumătate de seară?”

„O, da! Vă pot duce acolo! a spus călugărul Nicolae: dacă cineva merge exact spre vest, fără să se abate câtuși de puțin, atunci va intra direct în Gura Muntelui. Și eu nu mă abat niciodată; veți vedea.”

Odino a oftat ușurat, conștient că Lazăr avea un simț divin al orientării, chiar mai mult decât poate orice om în viață – un simț al acestuia poate la fel de infailibil ca cel al oricărei păsări migratoare. Și era încrezător că Lazăr nu și-ar permite să se abate mai mult de o aruncătură de băț de calea spre vest, chiar dacă ar fi obligat să meargă în direcția ei noaptea în șir. Odino s-a întors spre Abație și a mormăit: „În sfârșit, asta ar putea funcționa în favoarea noastră. Ar trebui să ne aduc proviziile cât timp soldații rămân distrași.”

„Totuși, soldații ne vor prinde!” , a exclamat Lazăr, apucând un pumn din roba lui Odino .

„Nu”, răspunse călugărul, întorcându-se și smulgându-i mâna băiatului de pe el. „Trebuie să plec singur. Nu putem risca să fii capturat.”

Lazăr a bătut ușor piatra. „Atunci ar trebui să rămân aici... în spatele acestei stânci?”

Odino clătină din cap. „Nu puteți. Dacă rămâneți aici, s-ar putea să dați peste voi soldați care patrulează. Și dacă aș fi întârziat, s-ar putea să nu aveți suficient timp să vă adăpostiți de soare.” Odino privi spre est și privi o lună umflată și strălucitoare.

Lazarus a căutat la marginea vestică, mai întunecată, a cimitirului înainte de a se întoarce spre Odino. „Atunci, unde trebuie să mă ascund?”

„Nu aici. Gura Muntelui”, a răspuns Odino. „Călătoria nu durează decât o jumătate de seară. Timp.” „e de partea ta. Și știi cum să-l găsești, nu-i așa?”

Lazarus își lăsă capul în jos. „Poate. Numai dacă Nicholas spune adevărul, totuși...”

„Nicholas spune adevărul, Lazarus. Ne-a arătat mie și tatălui tău Gura Muntelui . Eram acolo când i-a dat numele.”

„Totuși, ar trebui să plecăm împreună — tu și cu mine. Și mâine, te poți întoarce la abație și poți aduce provizii, da?”

„Nu, Lazăr. Călătoria e una solicitantă – o traversare a multor dealuri și văi.” Odino și-a șters fruntea transpirată cu mâneca. Și-a pus o mână tremurândă pe

„... și-a întins stomacul și a clătinat din cap. Nu sunt în stare să merg dus-întors. Sunt o povară chiar și pentru mine însumi - chiar și fără să căr un sac greu cu provizii. Dacă nu mor de frig și fac cum mi-ați sugera, întorcându-mă mâine, atunci...”
„Cum voi trece de soldați când distragerea atenției din ajun va trece și gărzile porții se vor întoarce la posturile lor?” Odino a arătat dincolo de bolovan și peste zidul Abației. „Uite acolo, în vârful catedralei - la acele lucruri pe care acest nou Cardinal le-a eliberat de Piatra Porții.” Lazarus s-a uitat la acoperișul și turlele bisericii, zonele superioare acum iluminate sub un roi adunat de Apariții fără formă. Odino a continuat: „Sunt Spirite de un anumit fel și sunt destul de sigur că Ei vor să facă mai mult decât să ne amuze cu spectacolul lor. Nu, prezența și mișcările lor îmi dezvăluie că un rău mult mai mare urmează să se desfășoare asupra acestei mănăstiri. Nu știu ce anume; totuși, chiar și acum, par să se adune ca o armată de Spirite. Uite cum se mișcă și se adună în rânduri, printre statuile acoperișului. Un adevăr e sigur, băiatul meu. Nu vom fi aici când vor veni să se organizeze. „Așadar, trebuie să mă mișc acum, cât timp soldații sunt distrași de ele și de noul fum al catacombelor. Acum e momentul să aduc proviziile, căci se poate face cu ușurință.”

„ O să te prindă – știu că o să te prindă” , se plânse Lazăr, trăgând din nou de roba călugărească .

Odino și-a pus mâinile în șolduri și s-a lăsat pe spate. „Și să presupunem că mă prind. Ce vor face cu un călugăr capturat? Să-mi ceară iertare? Lazăre, chiar și soldații își onorează Domnul. Nu-mi vor face nimic, măcar pentru ceea ce sunt - un om al legii și un slujitor al lui Dumnezeu. Acum, cel mai important, trebuie să duci du-te la adăpostul de la Mountain Mouth înainte de sfârșitul serii. Ne vom întâlni acolo, cu prevederile.”

Lazăr i-a dat drumul robei lui Odino și și-a lăsat capul în jos.

„Și, în plus”, a adăugat Odino, „dacă vor încerca să mă prindă, atunci îi voi bate pe toți cu o capră și îi voi lăsa să plece!”

Lazăr ridică privirea și clătină din cap. Călugărul simți că un zâmbet, dacă nu chiar subtil, zăcea acum ascuns sub masca băiatului. Totuși, băiatul se întoarse și privi în depărtare.

Odino a îngenuncheat în fața lui Lazăr și i-a pus o mână pe umăr. „Mă aștept să fii puternic, așa cum ar fi tatăl tău. Îți porți crucea cu tine. Și îl vei face mândru, nu-i așa?”

— Am să fac asta, călugăre, mormăi Lazarus.

Odino a cercetat împrejurimile în căutare de semne de soldați. „Și ești sigur că poți merge precis, spre vest?”

— Pot, a afirmat Lazarus. Dar știi deja asta, călugăre. O urmă de iritare i-a scăldat în voce.

„Da, știu.” Odino l-a bătut ușor pe umăr și a arătat spre vest. „Din locul unde ne aflăm,

Trebuie să pășești exact spre vest timp de jumătate din seară, iar Gura Muntelui este a ta. Nu fi văzut sau auzit, pe parcurs. Nu te rătăci câtuși de puțin - drumul tău nu trebuie niciodată „Clătină, ca nu cumva să ocolești muntele fără să știi. Evită totul, păstrează-ți calea dreaptă și îngustă spre peșteră. Mă aduni?”

„Da, călugăre.”

„Și dacă se întâmplă să nu poți ajunge la peșteră înainte de prima zi, trebuie să te acoperi de soare. Dacă nu altceva, săpa o groapă și îngroapă-te în pământ și pietre.” Odino se aplecă și îl scutură ferm de umeri. „Este foarte important, Lazăre! Soarele te va ucide! Vei muri! Am văzut - e o moarte inestetică și dureroasă! Carnea ta devine piatră, din toate părțile, chiar în timp ce țipi! Și nu există nicio cale de întoarcere. Soarele va fi moartea ta, Lazăre - nu va mai exista viață după aceea.”

Lazăr nu a spus nimic. Odino l-a eliberat. Pentru călugăr, tăcerea și poziția rigidă a băiatului i s-au părut un răspuns adecvat.

„Acum, mă aștept să pleci din acest loc – doar răul a mai rămas. Nu te uita niciodată înapoi și nu te șovăi din niciun motiv.” Odino i-a îndreptat roba băiatului. A cercetat din nou împrejurimile înainte de a-l împinge pe băiat să plece. „M-ai înțeles?”

„Da, călugăre.”

Lazăr se îndrepta spre un orizont negru, vestic; își îndrepta privirea înainte în timp ce striga: „Și vei veni curând după mine — în seara asta?” Vocea îi trosnea de cuvinte tremurânde.

„Ne vom reuni la Gura Muntelui până dimineața devreme, dacă Domnul permite”, l-a asigurat Odino. „Prin credință de nezdruccinat și o hotărâre statornică vei supraviețui la ceea ce te așteaptă. Acum ești un om, Lazăr. Ești fiul tatălui tău; și porți mai departe toate poverile și binecuvântările lui. Nu te clătina din cauza distragerii, ispitei sau confuziei. Nu te abate de la calea ta. Tu ești Ivan, acum. Pleacă! Și taci sub picioare!”

Băiatul și-a înțepenit umerii și a pășit mai adânc în cimitir. Odino privea de departe, cum silueta în robă se amesteca cu negura nopții.

În cele din urmă, silueta dispăru în umbrele unei văi din apropiere. Trecu o clipă și un vânt de vest se năpusti peste peisaj. Abia când Odino fu sigur că băiatul călătorise suficient de departe, se prăbuși peste bolovan.

Sub el, lacrimi luminate de lună ștergeau fața pietrei. Odino plângea pentru Ivan, din moment ce Ivan nu putea plânge pentru Lazăr, cel înspăimântat al său; plângea pentru Lazăr, din moment ce Lazăr se prefăcea a fi „Ivan”-ul care nu era pregătit să fie; și plângea pentru sine, din moment ce nu putea fi niciodată „Ivan”-ul care era Ivan pentru Lazăr.

Din păcate, în singurătatea imediată a singurătății sale, Odino s-a prăbușit, simțindu-se a fi doar un călugăr gras prăbușit pe o stâncă rotundă – adunându-se și devenind doar o mică urmă de om fără rod, copleșit și înecat într-un mare și teribil potop de

un gol și o dor covârșitoare – plâns și tânjire după tristeți ascunse, în timp ce se află în mijlocul unui cimitir întins de o abație, plin de urechi de mult moarte și surde.

[Sfârșitul capitolului 7]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicarea

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.GothicNovel.Org)~